

Výběr důležitých rozhodnutí
Evropského soudu pro lidská práva
pro justiční praxi z pohledu
Nejvyššího soudu

4/2017

Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek

Výběr důležitých rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva pro justiční praxi z pohledu Nejvyššího soudu

Výběr důležitých rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva pro justiční praxi z pohledu Nejvyššího soudu je připravován v kolektivu soudců Nejvyššího soudu, vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před Evropským soudem pro lidská práva a pracovníků z oddělení analytiky a srovnávacího práva Nejvyššího soudu a má za cíl zvýšit povědomí odborné právní veřejnosti o aktuálních a konečných rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Ve snaze o maximální informovanost jsou skutkový stav a řízení u vnitrostátních soudů shrnuty stručně tak, aby měl čtenář dobrý přehled o základních důvodech stížnosti. Důraz je kladen na pečlivý výběr nejpodstatnějších částí odůvodnění rozhodnutí, které jsou předloženy. Autorské komentáře, zpracované většinou soudci Nejvyššího soudu, vystihují přínos daného rozhodnutí pro české právní prostředí, odkazy na články Úmluvy a příslušná dotčená ustanovení národního práva spolu s uvedením klíčových slov zvyšují odbornou hodnotu periodika.

Redakční rada:

Předseda: prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D.
Členové: JUDr. Antonín Drašík, Mgr. Aleš Pavel, JUDr. Pavel Pavlík,
JUDr. Lubomír Ptáček, JUDr. Vít A. Schorm, JUDr. Pavel Simon,
Mgr. et Mgr. Katarína Šípulová, M. St. (Oxon), Ph.D. (MUNI),
JUDr. Ivo Kouřil
Adresa redakce: Nejvyšší soud, Burešova 20, 657 37 Brno
tel.: +420 541 593 111, fax: +420 541 213 493
e-mail: podatelna@nsoud.cz

Ročník XXIII, číslo 4/2017

Vychází 19. prosince 2017.

ISSN 1214-3839, MK ČR E 1200

Vzor citace rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva:

- Kummer proti České republice, č. 32133/11, rozsudek ze dne 27. 3. 2014
- Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému království, č. 26766/05 a 22228/06, rozsudek velkého senátu ze dne 15. 12. 2011, § 118

OBSAH

Rozsudek evropského soudu pro lidská práva o stížnosti č. 53251/13 ve věci A.-M. V. proti Finsku	s. 1
Rozsudek evropského soudu pro lidská práva o stížnosti č. 40233/07 ve věci Kalnėnienė proti Belgii	s. 13
Rozsudek evropského soudu pro lidská práva o stížnosti č. 57435/09 ve věci Paulikas proti Litvě	s. 28
Rozsudek evropského soudu pro lidská práva o stížnosti č. 71537/14 ve věci Phillip Harkins proti Spojenému království	s. 39
Rozsudek evropského soudu pro lidská práva o stížnosti č. 35589/08 věci Nagmetov proti Rusku	s. 51

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
ROZSUDEK
Stížnost č. 53251/13
A.-M. V. PROTI FINSKU
(rozhodnutí ve věci A.-M. V. proti Finsku, stížnost č. 53251/13)

Dotčené články Úmluvy:

čl. 8 Úmluvy, čl. 2 Protokolu č. 4

Odkazy na českou právní úpravu:

čl. 17 Listiny základních práv a svobod

Klíčová slova:

práva osob s postižením – mentální postižení – poručník – poručnictví –
svéprávnost – soukromý život – **sebeurčení**

Autorský komentář:

Předkládané rozhodnutí může sloužit jako ukázka „dobré praxe“, neboť ve věci stěžovatele nebylo shledáno porušení čl. 8 Úmluvy. Jedná se přitom o věc značně citlivou, protože národní soud musel pečlivě vyvážit dlouhodobou a neochvějnou vůli stěžovatele pobývat v místě, kde se nacházejí osoby, k nimž má silnou citovou vazbu, oproti přání stěžovatele protichůdnému požadavku na ochranu zdraví a blaha stěžovatele, prezentovaného jeho poručníkem. Národnímu soudu se podařilo najít rovnováhu mezi respektováním důstojnosti a sebeurčením jednotlivce na straně jedné a nezbytností jeho ochrany a zajištění jeho zájmů na straně druhé, což je zásadní zejména v situaci, kdy stěžovatele jeho jedinečné charakteristiky nebo poměry staví do zvlášť zranitelné pozice. Toho bylo dosaženo poskytnutím efektivních záruk proti zneužití, tak jak to vyžadují mezinárodní lidskoprávní závazky, zajišťující, že stěžovatelova práva, vůle a přání byly vzaty v úvahu. Stěžovatel byl zapojen do všech fází rozhodování; byl osobně slyšen a mohl vyjádřit svá přání. Zásah byl proporcionální a přizpůsobený stěžovatelovým okolnostem a byl přezkoumán kompetentními, nezávislými a nestrannými soudy. Opatření byla také souladná se sledovaným legitimním cílem, jímž byla ochrana zdraví stěžovatele a v širším smyslu jeho blaha. V poměrech České republiky přichází jmenování poručníka v úvahu v případech předvídaných v ustanovení § 878 odst. 2 o. z., přičemž postup aprobovaný Soudem dopadá jak na poručníka obmyšleného rodiči či jmenovaného soudem, tak veřejného poručníka (ustanovení § 929 o. z.), jak tomu bylo i v přezkoumávané věci. Za povšimnutí rovněž stojí průběžné používání spojení „nejlepšího zájmu“ (best interest) poručence, což je termín, který česká právní doktrína vyhrazuje

pro oblast dotčenou Úmluvou o právech dítěte, nikoliv pro osoby s postižením, jakkoliv tyto oblasti jsou a mohou být přístupné.

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatelem je mentálně postižený muž, který byl v roce 2001 umístěn do pěstounské péče. V roce 2006 se pěstounská rodina i se stěžovatelem a jeho bratry přestěhovala na sever Finska, aniž by k tomu měla svolení orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Poté, co pěstounská rodina přijala další rozhodnutí ohledně dětí bez předchozího svolení příslušných orgánů, byl stěžovatel z rodiny v roce 2007 odebrán a umístěn do domova pro děti s postižením v jeho rodném městě na jihu Finska. V červenci 2008 se stěžovatel stal plnoletým.

V listopadu 2008 mu byla jmenována poručnice pro záležitosti vyjma těch, které se dotýkají přímo jeho osoby. O těch mohl nadále svobodně rozhodovat sám. V prosinci 2008 orgány sociální péče podaly návrh, aby byl stěžovateli ustanoven poručník také pro záležitosti dotýkající se jeho osoby. Stěžovatel proti tomuto návrhu nic nenamítal.

V lednu 2009 odvezli jeho bývalí pěstouni stěžovatele na sever Finska s odůvodněním, že stěžovatel se sám rozhodl, že chce bydlet s nimi. Následující den policie proti jeho vůli stěžovatele odvedla a byl umístěn v jeho rodném městě v domově pro mentálně postižené dospělé.

V červnu 2009 okresní soud jmenoval stěžovateli poručníci pro záležitosti týkající se jeho majetku a financí a pro záležitosti týkající se jeho osoby, a to v rozsahu, v jakém stěžovatel sám nebyl schopen pochopit jejich význam. Jeho poručníci se stala zaměstnankyně místní kanceláře veřejné právní pomoci. V únoru roku 2011 po shlednutí posudku psychologa dospěla jeho poručnice k závěru, že navzdory vyjádřené vůli stěžovatele by bylo v jeho nejlepším zájmu, aby žil ve svém rodném městě. Stěžovatel však měl možnost jezdit ke svým bývalým pěstounům na prázdniny.

V dubnu 2011 stěžovatel podal návrh k okresnímu soudu, aby došlo ke změně v osobě jeho poručnice, pokud jde o záležitosti týkající se jeho pobytu a vzdělání. Okresní soud vyslechl jeho poručníci, jeho bývalou pěstounku, jeho bratra a dva pracovníky domova, kde žil a zamítl jeho žádost. Soud uvedl, že z výpovědi poručnice vyplynulo, že se stěžovatelem jeho plán přestěhovat se probírala a že neshledala, že by byl v jeho nejlepším zájmu. Dále své rozhodnutí založil též na okolnostech, pro které byl stěžovatel jako nezletilý z pěstounské rodiny odebrán, na znaleckém posudku, podle kterého rozhodovací schopnosti stěžovatele odpovídaly schopnostem 6–9letého dítěte a na dalších důkazech, z nichž vyplynulo, že stěžovatel byl ve svém rodném městě spokojený, svému rozhodnutí nerozuměl a pravděpodobně byl ovlivněn svou bývalou pěstounkou. Stěžovatelův stav se zlepšoval, byl schopen pracovat a samostatně se pohybovat po městě na kole, ve městě měl práci,

koníčky a možnosti vzdělání a také přátele a příbuzné, tedy možnosti, které by po přestěhování ztratil.

Odvolaací soud rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil a ztotožnil se se závěry dosaženými soudem prvního stupně. Stěžovatel rozhodnutí napadl u Nejvyššího soudu, který však jeho dovolání odmítl.

V současnosti stěžovatel stále žije ve svém rodném městě v samostatném bytě a pracuje na plný úvazek. Stěžovatelův bývalý pěstoun zemřel, se svou bývalou pěstounkou je však stěžovatel nadále v kontaktu. Stěžovatel uvedl, že o svém stěhování již nadále nemluví, neboť dospěl k závěru, že to nemá smysl, protože pochopil, že rozhodnutí sociálních orgánů nezvrátí, ale jeho pravým přáním údajně je stále žít blízko své pěstounky.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 8 ÚMLUVY

49. Stěžovatel s odkazem na čl. 8 Úmluvy namítal, že poté co se rozhodl přestěhovat na sever Finska, aby mohl bydlet se svými bývalými pěstouny, byly pravomoci jeho poručnice rozšířeny natolik, že zahrnovaly otázky týkající se jeho osoby. Jeho přání nebyla respektována a nebylo možné se domoci nahrazení poručnice pro věci týkající se jeho místa bydliště a jeho vzdělání, přestože v ni ztratil důvěru. Všechna tato opatření znamenala porušení jeho práva na respektování soukromého a rodinného života.

50. Článek 8 Úmluvy stanoví, že:

„1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

51. Vláda tento argument popřela.

A. Přípustnost

52. Vláda vznesla několik předběžných námitek. Zprv uvedla, že stěžovatel sice žil po dobu jednoho roku na severu Finska, nicméně ve svém domovském městě strávil více než osm a půl roku. Po dlouhou dobu vůbec nevznesl návrh, že by se chtěl ze svého domovského města odstěhovat. Neexistuje žádná záruka, že by změna poručnice vedla k jinému výsledku, pokud jde o rozhodnutí o místě stěžovatelova pobytu, neboť i jiný poručník by byl povinen chránit jeho nejlepší zájem.

Stěžovatelova tvrzení jsou tedy zcela hypotetická. Proto také stěžovatel nemůže být, alespoň tedy již nyní ne, považován za oběť ve smyslu čl. 34 Úmluvy. Jeho stížnost je tedy *ratione materiae* neslučitelná s ustanoveními Úmluvy nebo protokolů k ní, a měla by být proto prohlášena za nepřijatelnou ve smyslu ustanovení čl. 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

53. Zadruhé vláda tvrdila, že stěžovatel neodůvodnil žádnou újmu, kterou měl údajně utrpět v důsledku tvrzených porušení. Proto by tato stížnost měla být prohlášena za nepřijatelnou podle čl. 35 odst. 3 písm. b) a odst. 4 Úmluvy.

54. Zatřetí vláda tvrdila, že stěžovatel nevyčerpal domácí prostředky nápravy, které měl k dispozici proti rozhodnutí o jeho znovupřesídlení do jeho domovského města dne 31. 7. 2007. Nenapadl ani rozhodnutí ze dne 4. 11. 2008 a ze dne 18. 6. 2009 o ustanovení poručnice. Stížnost by proto měla být prohlášena za nepřijatelnou pro nevyčerpání domácích prostředků nápravy podle čl. 35 odst. 1 a 4 Úmluvy.

55. Vláda zdůraznila, že v každém případě byla stížnost podána až po uplynutí šesti měsíců od tvrzených porušení, ke kterým mělo dojít rozhodnutími ve dnech 31. 7. 2007, 4. 11. 2008 a 18. 6. 2009. Stížnost by proto měla být prohlášena za nepřijatelnou podle čl. 35 odst. 1 a 4 Úmluvy.

56. Stěžovatel tvrdil, že je stále ještě obětí. Byl donucen zůstat ve svém domovském městě po dobu posledních devíti let proti jeho vlastní vůli. Tato situace nemůže být ospravedlněna odkazem na skutečnost, že již trvá po několik let. Opakovaně sděloval svému právníkovi, že si přeje žít se svou bývalou pěstounkou, neboť ji považoval za svou matku. Je sice pravda, že i jiný poručník mohl odmítnout udělit stěžovateli povolení k přestěhování, to považoval nicméně za nepravděpodobné. Stěžovatel je stále obětí, neboť má stále tutéž poručnici.

57. Stěžovatel dále tvrdil, že je evidentní, že utrpěl závažnou újmu. Nic nemůže odčinit roky sdíleného života s jeho bývalou pěstounkou, které propásl. Měl by mít možnost žít tam, kde si přeje; jde o otázku základních lidských práv. Orgány sociální péče a osoby, které by na něj mohly dohlížet, byly také na jiných místech, ať už by žil kdekoliv.

58. Stěžovatel také uvedl, že pro něj nebylo možné vyčerpat vnitrostátní prostředky nápravy proti vládou citovaným rozhodnutím, neboť v letech 2007–2009 byl bez právní pomoci. Sám přitom nebyl schopen tyto opravné prostředky uplatnit. Nicméně pokud jde o napadená řízení, jeho stížnost byla podána u Soudu v šestiměsíční lhůtě, a je proto přípustná.

59. Soud poznamenává, že strany se neshodují na tom, zda je stěžovatel stále ještě obětí. Přestože stěžovatel žil v domovském městě po dobu více než devět let, po celou dobu vyjadřoval své přání žít se svou bývalou pěstounkou. Jelikož se postoj stěžovatele ani jeho poručnice po celou dobu nezměnil, musí na stěžovatele být stále pohlíženo jako na oběť ve smyslu ustanovení čl. 34 Úmluvy. Soud dále neshledal, že by stěžovatel, s přihlédnutím k předmětu řízení i okolnostem případu, dostatečně zdůvodnil utrpěnou újmu.

60. Vláda dále namítala, že stěžovatel nevyčerpal vnitrostátní prostředky nápravy, které měl k dispozici proti rozhodnutím ze dnů 31. 7. 2007, 4. 11. 2008 a 18. 6. 2009. Nicméně žádná z těchto rozhodnutí nebylo napadeno projednávanou stížností, která se týká výhradně řízení zahájeného dne 8. 4. 2001 návrhem stěžovatele podaným u okresního soudu, v němž žádal o zproštění pravomocí jeho poručnice, pokud jde o rozhodování o místě jeho pobytu a o jeho vzdělání. Ze stejného důvodu není relevantní argument vlády ohledně nedodržení šestiměsíční lhůty pro podání stížnosti, neboť se tento argument nedotýká napadeného řízení. Soud shledal, že vláda nenamítala, že by byla opožděná stížnost stěžovatele proti napadenému řízení.

61. Z těchto důvodů Soud odmítl předběžné námitky vlády a uzavřel, že stěžovatelova stížnost podle čl. 8 Úmluvy není zjevně neopodstatněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Dále uvedl, že není nepřijatelná ani z jiných důvodů. Musí být proto prohlášena za přijatelnou.

B. Ve věci samé

1. Podání stran

a) Stěžovatel

62. Stěžovatel poukázal na to, že nikdy nepopíral potřebu, aby mu byl ustanoven poručník, protože chápal, že tím mohlo být předejito závažné újmě. To však neznamená, že by někdo měl mít pravomoc zabránit mu v přestěhování do jiného okresu, protože to pro něj žádná nebezpečí nepředstavovalo. Podle *travaux préparatoires* k zákonu o opatrovnictví, předním hlediskem musí být zajištění možnosti opatrovance v co nejširší míře participovat na rozhodování.

63. V projednávané věci se jednalo o otázku práva stěžovatele na respektování jeho soukromého a rodinného života a došlo k jednoznačnému zásahu do těchto jeho práv. Takový zásah nebyl nezbytný v demokratické společnosti, neboť byl v rozporu se samotnou podstatou rovnosti a demokracie. Z toho důvodu došlo z porušení čl. 8 Úmluvy.

b) Vláda

64. Vláda uvedla, že stěžovatel nepopíral potřebnost poručníka v jeho případě. Je samotnou podstatou postavení poručníka, že není vázán vyjádřenou vůlí poručence, ale musí rozhodovat v jeho zájmu. V opačném případě by jeho ustanovení postrádalo smysl. Částečné zbavení funkce poručníka stěžovatele by nebylo pro jeho právo na respektování soukromého nebo rodinného života rozhodné. Proto k žádnému reálnému zásahu do práv stěžovatele nedošlo.

65. Pokud by však byl Soud jiného názoru, takový zásah by byl plně v souladu s finským právem, zejména s odstavci 8, 29, 37, 42 a 43 zákona o opatrovnictví a sledoval by legitimní cíl, jímž je ochrana zdraví stěžovatele, stejně jako práva a svobody druhých. Tvrzený zásah byl také nezbytný v demokratické společnosti

s přihlédnutím k širokému prostoru pro uvážení ponechanému státům. Proto nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy.

c) Podání třetí strany

66. Centrum pro práva mentálně postižených uvedlo, že státy mají povinnost zajistit, aby vůle a preference osob s postižením byly vždy respektovány a nemohou být překonány nebo ignorovány paternalistickým rozhodováním „v nejlepším zájmu“. Vůle a preference vyjádřené osobami s postižením ve vztahu k jejich rodinným vztahům a jejich právo vybrat si místo svého pobytu musí být respektováno a chráněno, neboť jde o otázky osobní autonomie, nezávislosti, důstojnosti a seberozvoje a jsou zásadní pro nezávislý život osoby v širší komunitě. Za účelem zajištění ochrany osob s postižením před porušením těchto jejich práv a zajištění efektivního prostředku nápravy v případě, že k takovému porušení dojde, mají státy pozitivní povinnost zavést silné a efektivní záruky, aby zajistily, že právo na výkon svéprávnosti je „prakticky dosažitelné a efektivní“ spíše než „teoretické a iluzorní“.

67. Východiskem, s ohledem na současné mezinárodní standardy, je, že vůle a přání osoby s postižením, by měly převážet nad ostatními okolnostmi, pokud jde o rozhodnutí, která se této osoby přímo dotýkají. To zřetelně plyne z textu Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením. I v právních systémech, které dříve zastávaly přístup rozhodování „v nejlepším zájmu“, dochází k postupnému trendu přikládání většího významu na vůli a přání těchto osob. Je zde tedy zřetelný posun od rozhodování „v nejlepším zájmu“ k „podporovanému rozhodování“.

68. Centrum uvedlo, že Soud již v mnoha případech dospěl k závěru, že opatrovnícký systém je závažným zásahem do práv podle čl. 8 Úmluvy. Článek 8 odst. 2 Úmluvy musí být vykládán způsobem souladným s mezinárodními standardy, máje na paměti mezinárodní uznání důležitosti autonomie a podporovaného rozhodování pro osoby s postižením. Práva garantovaná podle čl. 2 Protokolu č. 4 k Úmluvě jsou úzce propojena s právy podle čl. 8. Okolnosti, za kterých by byl zásah opodstatněný jsou omezené a musí být vykládány restriktivně. Osoby s postižením potřebují mít možnost vybrat si, kde a s kým budou žít a musí jim být dána příležitost žít nezávisle v komunitě podle jejich výběru a v rovnosti s ostatními.

1. Hodnocení Soudu

a) Předběžné otázky

69. Soud shledal, že rozhodnou je v projednávané věci otázka týkající se odmítnutí domácích orgánů povolit částečnou změnu ve jmenování poručníka stěžovatele, o niž požádal s cílem moci se svobodně rozhodnout, kde a s kým bude žít. Soud musí posoudit tuto věc ve světle obecných principů zásahů státních orgánů do soukromého a rodinného života jednotlivců zaručeného čl. 8 Úmluvy a vzít zároveň v úvahu principy pozitivních závazků státu, zejména pak těch, které se

týkají ochrany zvláště zranitelných osob. Soud uvádí, že stěžovatel nenamítal ve své stížnosti porušení čl. 14 Úmluvy. Nicméně s ohledem na povahu stěžovatelovy stížnosti podle čl. 8, která byla podána mentálně postiženým mladým mužem, musí Soud vzít v úvahu specifický kontext jejího přezkumu s přihlédnutím k požadavku na nediskriminování, máje na paměti, že diskriminační zacházení může spočívat v odlišném zacházení s osobami ve srovnatelné situaci bez objektivního a rozumného důvodu nebo v nečinění, bez objektivního a rozumného důvodu, rozdílu mezi osobami, jejichž situace srovnatelná není (viz Thlimmenos proti Řecku [VS], 6. 4. 2000, č. 34369/97, § 44).

b) Rekapitulace obecných principů

70. Soud vyzdvihuje, že smyslem čl. 8 je v podstatě ochrana jednotlivce proti arbitrárním zásahům veřejných orgánů. Jakýkoliv zásah do práv chráněných tímto článkem musí, aby byl přípustný, naplnit podmínky stanovené v odst. 2 čl. 8, pokud jde o zákonnost a potřebnost, včetně požadavků na legitimní cíl a proporcionalitu.

71. Nicméně čl. 8 nezavazuje státy pouze k tomu, aby se zdržely takových zásahů; vedle tohoto primárního negativního závazku vyplývají z efektivního respektování soukromého a rodinného života také pozitivní závazky. Tyto závazky mohou zahrnovat přijetí opatření k zajištění respektování soukromého života také ve vztazích mezi jednotlivci (viz Söderman proti Švédsku [VS], 12. 11. 2013, č. 5786/08, § 78; a Airey proti Irsku, 9. 10. 1979, č. 6289/73, § 32). Principy aplikovatelné na posouzení pozitivních a negativních závazků státu podle Úmluvy jsou obdobné. Pozornost musí být věnována spravedlivé rovnováze mezi protichůdnými zájmy, cíle vyjmenované v druhém odstavci čl. 8 mají jistý význam (viz Hämäläinen proti Finsku [VS], 16. 7. 2014, č. 37359/09, § 65; a Dubská a Krejzová proti České republice [VS], 15. 11. 2016, č. 28859/11 a 28473/12, § 165). Pozitivní závazky mohou také vyžadovat opatření určená ke speciální ochraně osob, které jsou ve zvláště zranitelné pozici (viz například Paposhvili proti Belgii [VS], 13. 12. 2016, č. 41738/10, § 221).

72. Stížnost stěžovatele se týká situace, kdy v kontextu svobodné volby místa pobytu byl stěžovatel postaven do odlišného postavení z důvodu jeho mentálního postižení, jeho právo na sebeurčení bylo omezeno cestou pravomocí svěřených jeho poručníci. Pokud jde o tento aspekt případu, Soud připomíná, že diskriminací se myslí odlišné zacházení s osobou v analogické nebo relativně stejné situaci bez objektivního a rozumného důvodu (viz D. H. a ostatní proti České republice [VS], 13. 11. 2007, č. 57325/00, § 175; a Burden proti Spojenému království [VS], 29. 4. 2008, č. 13378/05, § 60).

73. Soud dále připomíná své závěry ohledně toho, že pokud dojde k omezení základních práv ve vztahu ke zvláště zranitelné skupině ve společnosti, která v minulosti byla značně diskriminována, je prostor státu pro uvážení výrazně užší a musí proto existovat velmi závažné důvody pro takové omezení (viz Kiyutin proti Rus-

ku, 10. 3. 2011, č. 2700/10, § 63). Důvodem pro tento přístup, který zpochybňuje některé *per se* kategorizace, je, že tyto skupiny byly historicky předmětem předsudků s dlouhotrvajícími následky, což vyústilo v jejich sociální vyloučení. Takové předsudky mohou vést ke stereotypům v legislativě, které znemožňují individuální posouzení kapacit a potřeb těchto osob (viz Alajos Kiss proti Maďarsku, 20. 5. 2010, č. 38832/06, § 42). V minulosti Soud identifikoval množství zranitelných skupin, které trpěly odlišným zacházením na základě pohlaví (viz Abdulaziz Cabales a Balkandali proti Spojenému království, 28. 5. 1985, § 78; a Burghartz proti Švýcarsku, 22. 2. 1994, § 27), sexuální orientace (viz Schalk a Kopf proti Rakousku, č. 30141/04, § 97; a Smith a Grady proti Spojenému království, č. 33985/96 a 33986/96, § 90), rasy a etnicity (viz D. H. a ostatní, cit. výše, § 182; a Timishev proti Rusku, č. 55762/00 a 55974/00, § 56), mentálních schopností (viz Alajos Kiss, cit. výše, § 42; a *mutatis mutandis*, Shtukurov proti Rusku, č. 44009/05, § 95) nebo postižení (viz Glor proti Švýcarsku, č. 13444/04, § 84).

74. Nadto Soud připomíná svou konsistentní praxi, podle které Soud bere v úvahu relevantní mezinárodní nástroje a zprávy, aby interpretoval záruky stanovené Úmluvou a aby určil, zda existuje společný standard v dotčené oblasti. Je na Soudu, aby rozhodl, které mezinárodní nástroje a zprávy považuje za relevantní a kolik váhy jim přizná (viz Tanase proti Moldávii [VS], č. 7/08, § 176; a Demir a Baykara proti Turecku [VS], č. 34503/97, § 85–86). V projednávané věci považuje Soud za relevantní Úmluvu OSN o právech osob se zdravotním postižením (viz § 39–41 výše) a přihlíží také k interpretaci Výborem OSN (viz § 42–45 výše) a také k souvisejícím doporučením, rezolucím a strategickým prohlášením přijatým orgány Rady Evropy (viz § 46–48 výše).

c) K zásahu do práv

75. Soud uvádí, že strany se neshodnou na tom, zda došlo k zásahu do stěžovatelových práv podle čl. 8 Úmluvy.

76. Soud shledal, že projednávaná věc se dotýká spíše soukromého než rodinného života ve smyslu čl. 8. Článek 8 „zaručuje jedinci sféru, ve které může svobodně usilovat o svůj rozvoj a naplnění jeho osobnosti“ (viz Brüggemann a Scheuten proti Německu, č. 6959/75, § 55; a Shtukurov, cit. výše, § 83). Článek 8 se dotýká práv zásadní důležitosti pro identitu každého, jeho sebeurčení, fyzické a morální integrity, udržování vztahů s ostatními a stálého a bezpečného místa v komunitě (viz Connor proti Spojenému království, 27. 5. 2004, č. 66746/01, § 82; Pretty proti Spojenému království, č. 2346/02; Christine Goodwin proti Spojenému království [VS], č. 28957/95, § 90; a *mutatis mutandis*, Gillow proti Spojenému království, 24. 11. 1986, § 55).

77. V projednávané věci byl stěžovateli ustanoven poručník krátce poté, co dosáhl věku 18 let, tj. před napadeným řízením (viz § 10 a § 12 výše), a ten proti tomuto rozhodnutí nic nenamítal ani jej nezpochybňoval, nepopíral ani potřebnost

ustanovení poručníka. Stěžovatelova stížnost ve své podstatě směřuje proti skutečnosti, že v důsledku nevole domácích soudů změnit oprávnění jeho poručníka byl stěžovatel omezen v rozhodování o tom, kde a s kým bude bydlet. Soud proto shledal, že došlo k zásahu do práva stěžovatele na respektování jeho soukromého života podle čl. 8 Úmluvy.

d) K zákonnosti zásahu do práv a legitimitě sledovaného cíle

78. Aby byl dodržen čl. 8 odst. 2 Úmluvy, k zásahu musí dojít v souladu s právem a musí sledovat legitimní cíl vyjmenovaný v čl. 8 odst. 2 Úmluvy.

79. Soud shrnuje, že podle vlády měl zásah oporu ve finském právu, konkrétně v odstavcích 8, 29, 37, 42 a 43 zákona o opatrovnictví a že sledoval legitimní cíl, jímž byla ochrana zdraví stěžovatele, jakož i práv a svobody ostatních. Stěžovatel toto nezpochybňuje.

80. Soud souhlasí se stranami, že zásah měl právní základ v předmětných ustanoveních zákona o opatrovnictví a kvalita tohoto zákona není předmětem sporu. Nadto je legitimním cílem, tak jak je vyjádřen v jeho prvním odstavci, ochrana práv a zájmů osob, které se samy nedokážou postarat o své finanční nebo nefinanční záležitosti s ohledem na jejich nezpůsobilost, nemoc, nepřítomnost nebo z jiného důvodu. Zásah byl tedy jednoznačně odůvodněn jako legitimní, spočívající v ochraně zdraví, a tedy v širším kontextu blaha stěžovatele.

e) K nezbytnosti zásahu v demokratické společnosti

81. Podle čl. 8 je zásah považován za „nezbytný v demokratické společnosti“ s ohledem na sledovaný legitimní cíl, pokud odpovídá „naléhavé společenské potřebě“ a zejména je-li přiměřený sledovanému legitimnímu cíli. Jakkoliv je úkolem národních orgánů, aby učinily prvotní posouzení nezbytnosti, konečné zhodnocení toho, zda důvody, jimiž je zásah odůvodňován, jsou relevantní a dostatečné, je předmětem přezkumu Soudem v souladu s požadavky Úmluvy (viz mimo jiné Smith a Grady, cit. výše, § 88).

82. Pokud jde o právní situaci ve stěžovatelově případě, tedy o situaci, kdy bylo přijato opatření, podle kterého nebyl poručník vázán přáním stěžovatele a místo toho měl dát přednost jeho nejlepšímu zájmu, pokud a tehdy, byl-li stěžovatel neschopen rozumět závažnosti určité otázky, Soud připomíná, že je-li hodnocena proporcionalita obecného opatření, Soud musí nejdříve zhodnotit rozhodnutí zákonodárce, která mu předcházela. V souladu s principem subsidiarity, kvalita parlamentního a soudního přezkumu nezbytnosti takového opatření má zásadní důležitost, včetně prostoru pro uvážení (viz *mutatis mutandis*, Animal Defenders International proti Spojenému království [VS], č. 48876/08, § 108).

83. Prostor pro uvážení musí být nevyhnutelně ponechán národním orgánům, které s ohledem na jejich přímý a pokračující kontakt s nejdůležitějšími činiteli mají lepší pozici pro posouzení místních potřeb a podmínek (viz Maurice proti

Francii [VS], č. 11810/03, § 117). Prostor pro uvážení se liší podle povahy práva zaručeného Úmluvou, které je dotčeno, jeho důležitosti pro konkrétního jedince a povahy omezených činností, jakož i povahy cíle sledovaného tímto omezením. Prostor pro uvážení bude spíše užší tehdy, je-li dotčené právo zásadní pro efektivní výkon intimních a klíčových práv jedince (viz například Parrillo proti Itálii [VS], č. 46470/11, § 169; a Dubská a Krejzová, cit. výše, § 178). Jak bylo uvedeno v odst. 73 výše, prostor pro uvážení je také limitován tehdy, pokud je zvláště zranitelná skupina podrobena rozdílnému zacházení na základě charakteristik, které se přímo netýkají okolností případu.

84. Procesní záruky přístupné jedinci jsou zejména důležité při určení, zda žalovaný stát nepřekročil při přijímání zákonného rámce svůj prostor pro uvážení. Soud musí zejména zkoumat, zda rozhodovací proces, jenž vedl k opatřením, která jsou zásahem do práv, byl spravedlivý a zda zaručoval respekt k zárukám, které jedinci poskytuje čl. 8 (viz Connor, cit. výše, § 83; Buckley, cit. výše, § 76; a Chapman proti Spojenému království [VS], č. 27238/95, § 92).

85. Pokud jde o projednávanou věc, Soud uvádí, že podle finského práva jmenování poručníka nezahrnuje omezení nebo zbavení svéprávnosti osoby, jíž je poručník ustanoven (viz § 29 výše). Oprávnění poručníka zastupovat poručenec zahrnují jeho majetek a finanční záležitosti v rozsahu stanoveném v soudním rozhodnutí o jmenování, nicméně tato oprávnění nevylučují způsobilost poručenec jednat sám za sebe. Pokud tak jako tomu bylo v projednávané věci, soud výslovně nařídí, že poručník zastupuje poručenec také ve věcech dotýkajících se jeho osobnosti, poručník je způsobilý zastupovat poručenec v těchto věcech jen tehdy, není-li poručenec schopen porozumět jejich závažnosti (viz § 30 výše). Pokud jde o okolnosti projednávané věci, zásah do stěžovatelovy svobody vybrat si kde a s kým chce žít, který je důsledkem jmenování a ponechání jeho poručenice, byl závislý na posouzení, zda byl stěžovatel schopen pochopit závažnost toho konkrétního rozhodnutí. Posouzení záviselo na zhodnocení stěžovatelovy mentální kapacity ve spojení se všemi konkrétními aspekty konkrétního rozhodnutí. Soud dále shledal, že Finsko, které nedávno ratifikovalo Úmluvu OSN o právech osob se zdravotním postižením, tak učinilo s tím, že výslovně uvedlo, že není třeba jakkoliv měnit současnou legislativu, aby dostalo svým závazkům plynoucím z této úmluvy (viz Government Bill HE 284/2014 vp., s. 45).

86. Soud dále shledal, že pokud jde o vytýkané řízení, domácí soudy, poté co vzaly v úvahu svědectví znalce a vyslechly stěžovatele a několik dalších svědků, dospěly k závěru, že stěžovatel byl zjevně neschopen pochopit význam sporné otázky, tedy svého plánu přestěhovat se na jiné místo, aby zde žil se svými dřívějšími pěstouny. Tento svůj závěr soudy založily na důkazech vztahujících se k intelektuální kapacitě stěžovatele, jakož i k jeho současným a předpokládaným podmínkám v případě, že se přestěhuje. V tomto kontextu domácí soudy vyslovily pochybnosti o tom, zda tento plán skutečně představuje stěžovatelovu skutečnou vůli.

87. Soud připomíná, jak již uvedl v mnoha případech, že proběhlo-li řízení před domácími soudy, není úkolem Soudu nahrazovat jejich skutková zjištění vlastními a obecně platí, že je pouze úkolem domácích soudů hodnotit důkazy (viz mimo jiné *Giuliani a Gaggion proti Itálii* [VS], 24. 4. 2011, č. 23458/02, § 179–80). Jakkoliv Soud není vázán závěry domácích soudů, za normálních okolností to vyžaduje přesvědčivé důvody, aby se od nich odchýlil (*ibid*).

88. V projednávané věci Soud nevidí důvod, aby přezkoumával skutková zjištění domácích soudů. V tomto směru Soud zejména upozorňuje na zjištění, že podle výpovědi znalce byly rozhodovací schopnosti stěžovatele shledány odpovídajícími schopnostem dítěte ve věku 6–9 let. Soud dále shledal, že ze skutkových okolností a zjištění domácích soudů je zjevné, že kromě toho, že stěžovatel dobře znal své bývalé pěstouny, jeho plán přestěhovat se na cizí a odlehlé místo na severu Finska by jinak znamenal radikální změnu životních podmínek stěžovatele (viz § 17 výše).

89. S ohledem na výše uvedené Soud shledal, že napadené rozhodnutí bylo učiněno v rámci poručnickových oprávnění, která byla založena a na míru nastavena specifickým potřebám stěžovatele a že napadené rozhodnutí bylo přijato na základě konkrétních a pečlivých úvah nad všemi relevantními aspekty této konkrétní situace. Rozhodnutí nebylo založeno na kvalifikování stěžovatele jako osoby s postižením. Naopak rozhodnutí bylo založeno na zjištění, že v tomto konkrétním případě bylo postižení takového druhu, pokud jde o jeho vliv na stěžovatelovy kognitivní dovednosti, že znemožňovalo stěžovateli adekvátně posoudit závažnost a důsledky toho konkrétního rozhodnutí, které si přál přijmout, a proto jeho blaho a zájmy vyžadovaly, aby pravomoci poručníka byly zachovány.

90. Soud si je vědom toho, že domácí orgány musí v každém jednom případě hledat rovnováhu mezi respektováním důstojnosti a sebeurčením jednotlivce a nezbytností jeho ochrany a zajištění jeho zájmů, zejména pak tehdy, pokud ho jeho jedinečné charakteristiky nebo situace staví do zvlášť zranitelné pozice. Soud shledal, že v projednávané věci byla nalezena rovnováha: existovaly efektivní záruky proti zneužití, tak jak to vyžadují mezinárodní lidskoprávní závazky, které zajistily, že stěžovatelova práva, vůle a přání byly vzaty v úvahu. Stěžovatel byl zapojen do všech fází rozhodování; byl osobně slyšen a mohl vyjádřit svá přání. Zásah byl proporcionální a přizpůsobený stěžovatelovým okolnostem a byl přezkoumán kompetentními, nezávislými a nestrannými soudy. Opatření byla také souladná se sledovaným legitimním cílem, jímž byla ochrana zdraví stěžovatele a v širším smyslu jeho blaha.

91. Z výše uvedených důvodů Soud shledal, že ve světle zjištění domácích soudů v tomto konkrétním případě bylo napadené rozhodnutí založeno na relevantních a dostatečných důvodech a že odmítnutí provést změny v pravomocích poručníka nebylo neproporcionální sledovanému cíli.

92. Z těchto důvodů nedošlo v projednávané věci k porušení čl. 8.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 2 PROTOKOLU Č. 4 K ÚMLUVĚ

93. Článek 2 Protokolu č. 4 k Úmluvě stanoví:

„1. Každý, kdo se právoplatně zdržuje na území některého státu, má na tomto území právo svobody pohybu a svobody zvolit si místo pobytu.

2. Každý může svobodně opustit kteroukoli zemi, i svou vlastní.

3. Žádná omezení nemohou být uvalena na výkon těchto práv kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, udržení veřejného pořádku, předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

4. Práva uvedená v odstavci 1 mohou v určitých oblastech podléhat omezením stanoveným podle zákona a odůvodněným veřejným zájmem v demokratické společnosti.“

94. Na podporu své stížnosti stěžovatel také namítal porušení čl. 2 Protokolu č. 4 k Úmluvě. S ohledem na znění článku, jak je výše uvedeno, a zejména s ohledem na skutečnost, že odstavec 3 tohoto článku je úzce spojen s odstavcem 2 čl. 8 a s ohledem na závěry dosažené ve vztahu k čl. 8 Úmluvy, jak jsou uvedeny výše, Soud nebyl toho názoru, že by posouzení stěžovatelovy stížnosti podle čl. 3 Protokolu č. 4 mohlo vést k jiným závěrům. Proto nedošlo ani k porušení tohoto článku.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *Prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *Shledává*, že nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy;
3. *Shledává*, že nedošlo k porušení čl. 2 Protokolu č. 4 k Úmluvě.

(Zpracovali JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D. a Mgr. Martina Grochová)

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE
31. 1. 2017
VĚC KALNĚNIENĚ
(rozsudek ve věci Kalnėnienė proti Belgii, stížnost č. 40233/07)

Dotčené články Úmluvy:
čl. 6, 8, 13, 41

Odkazy na českou právní úpravu:
čl. 12 Listiny základních práv a svobod
§ 82, 83 trestního řádu

Klíčová slova

domovní prohlídka – protiprávně získané důkazy – právo na respektování soukromého života a obydlí – účinný prostředek nápravy

K použitelnosti důkazů získaných při protiprávní domovní prohlídce.

Autorský komentář:

Rozhodnutí ESLP navazuje a dále rozvíjí judikaturu ohledně použitelnosti důkazních prostředků získaných v rozporu s vnitrostátním právem. Konkrétně se zabývá oprávněností nařízení a provedení domovní prohlídky a účinností důkazů opatřených na jejím podkladě. Stejně jako v dřívějších rozsudcích (srov. například *Robathin* proti Rakousku, č. 30457/06, rozsudek ze dne 3. 2. 2012; *Keegan* proti Spojenému království, č. 28867/03, rozsudek ze dne 18. 7. 2006, anebo *K. S. a M. S.* proti Německu, č. 33696/11, rozsudek ze dne 6. 10. 2016 – uveřejněný v sešitu č. 2/2017 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek – Výběr důležitých rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva pro justiční praxi z pohledu Nejvyššího soudu) ESLP zdůrazňuje, že jen v případech, kdy je trestní řízení v celém jeho souhrnu v rozporu s požadavky na spravedlivé řízení, jde o porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy o právu na spravedlivý proces. Proto jednotlivá pochybení či vady v procesu dokazování je třeba vyhodnotit v celkovém kontextu opatřených a provedených důkazů.

Je přitom věcí vnitrostátního zákonodárce, aby vypracoval pravidla použitelnosti důkazních prostředků v soudním řízení, respektive stanovil pravidla jejich vyloučení, jde-li o protiprávně získané důkazy. Česká právní úprava je v tomto ohledu poměrně kusá, když absolutní nepoužitelnost stanoví pouze v § 89 odst. 3 trestního řádu pro důkaz opatřený donucením nebo hrozbou donucení.

Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu a Ústavního soudu je souladná se závěry předkládaného rozhodnutí. Například v nálezech Ústavního soudu ze dne 21. 5.

2014, sp. zn. III. ÚS 761/14, a ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 1677/13, byla zdůrazněna formálně-materiální povaha důkazu s tím, že zpravidla jen takové vady úkonu, které porušují právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy mohou vést k neúčinnosti nebo nepřipustnosti důkazu, přičemž ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 trestního řádu) vyplývá pro orgány činné v trestním řízení povinnost hodnotit důkazy jak ve vzájemné souvislosti, tak jednotlivě, což umožňuje, aby k vadám řízení vzniklým v procesu dokazování bylo přistupováno jak diferencovaně, tak materiálně. To znamená, že v závislosti na posouzení konkrétní povahy a závažnosti takové vady orgány činné v trestním řízení, a především soudy, samostatně řeší otázku, zda vadou poznamenaný důkaz je možno pokládat za důkaz procesně účinný v řízení soudním, či nikoli. Nejvyšší soud pak v usnesení ze dne 22. 5. 2013, sp. zn. 6 Tdo 84/2013, se též podrobně zabýval problematikou doktríny „plodů z otráveného stromu“, pro jejíž striktní uplatňování v českém trestním procesu nelze nalézt oporu (shodně též shora již uvedený nálezk Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 761/14).

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatelkou je litevská občanka žijící v Belgii. Dne 13. června 2005 byla v jejím obydlí provedena domovní prohlídka, kterou považuje za protiprávní. Důkazy získané během této domovní prohlídky byly následně použity k prokázání její viny z účasti na zločinecké skupině, přechovávání a paděláním cestovního pasu.

Ve sporném příkazu k domovní prohlídce byla uvedena adresa obytné budovy a jméno podezřelé osoby (odlišné od stěžovatelky), přičemž účelem měla být prohlídka a zabavení všech důkazů nebo předmětů nasvědčujících účasti na zločinecké skupině a obchodování s lidmi. Byt podezřelé se nacházel v přízemí, zatímco byt stěžovatelky ve druhém poschodí. Při domovní prohlídce podezřelé byly zjišťovány totožnosti ostatních obyvatel domu a vzhledem k tomu, že jméno stěžovatelky taktéž figurovalo v trestním spise, v rámci něhož byl vydán sporný příkaz, bylo rovnou přistoupeno k domovní prohlídce bytu stěžovatelky a došlo mimo jiné k zajištění dokumentů, mobilních telefonů či pasů.

Dne 17. června 2005 byla stěžovatelka zadržena, zbavena svobody a obviněna z účasti na organizované zločinecké skupině, jakož i z podvodného jednání umožňujícího vstup a pobyt cizinců v Belgii. Při výslechu policie byla konfrontována s důkazy získanými během domovní prohlídky, což vedlo k jejímu přiznání se k vytýkaným jednáním.

U soudu stěžovatelka namítala protiprávnost domovní prohlídky provedené bez soudního příkazu a domáhala se vyloučení takto získaných důkazů. Soudy nakonec dospěly k závěru, že ačkoli byla prohlídka protiprávní, neboť se příkaz omezoval na byt podezřelé (a nikoli stěžovatelky) a stěžovatelka s prohlídkou svého bytu nesohlasila, není namístě vyloučit takto získané důkazy ze spisu. Soudy vyšly

z toho, že samotná protiprávnost domovní prohlídky není v rozporu s právem na spravedlivé řízení stěžovatelky s ohledem na to, že není ze zákona sankcionována neúčinností, nebyla spáchána úmyslně, nezpochybňuje věrohodnost důkazů, stěžovatelka byla stíhána za velmi závažné trestné činy, jednalo se o důkazy věcné povahy a k prokázání viny stěžovatelky existovaly i jiné důkazy. V reakci na námitku stěžovatelky, podle níž neměla k dispozici právní prostředek nápravy týkající se porušení jejího práva na respektování soukromého života a obydlí, poukázal soud na možnost občanskoprávní žaloby na náhradu škody proti státu. Nejvyšší soud Belgického království k uvedenému doplnil, že z Úmluvy ani z žádného jiného ústavního nebo zákonného ustanovení nevyplývá, že by byly důkazy získané v rozporu se základními právy vždy nepřijatelné. S výjimkou případů, kdy samotné ustanovení úmluvy, ústavy nebo zákona stanoví právní důsledky takového porušení, je na soudu, aby o těchto následcích rozhodl.

S přihlédnutím k důkazům získaným při sporné domovní prohlídce, jakož i k dalším důkazům získaným v souladu se zákonem, zejména k telefonním odposlechům, k výsledkům sledování a k prohlášením a doznáním stěžovatelky, byla posledně jmenovaná odsouzena k trestu odnětí svobody ve výši pěti let a k finanční pokutě.

II. RELEVANTNÍ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

A. Ochrana obydlí a příkaz k domovní prohlídce

19. Nedotknutelnost obydlí je zaručena čl. 15 Ústavy (Belgického království), který zní:

„Obydlí je nedotknutelné; domovní prohlídku lze provést pouze v případech a způsobem stanoveným zákonem.“

20. Pokud jde o domovní prohlídku, relevantní ustanovení trestního řádu Belgického království (dále též jen „TR“) zní:

Článek 87

„Vyšetřující soudce se, na žádost nebo na základě vlastního uvážení, dostaví do obydlí obviněného za účelem provedení prohlídky dokumentů, objektů a obecně všech předmětů, které mohou přispět k odhalení pravdy.“

Článek 88

„Vyšetřující soudce se může obdobně dostavit na jiná místa, domnívá-li se, že tam jsou uschovány předměty uvedené v předcházejícím článku.“

Článek 89a

„Vyšetřující soudce může za účelem provedení domovní prohlídky a zajištění pověřit člena policejního orgánu ve svém obvodu nebo obvodě, kde je třeba tyto úkony vykonat. (...)

Toto pověření se provádí odůvodněným usnesením a toliko v nezbytných případech.

Všechna další pověření jsou zakázána.

B. Přípustnost důkazů získaných protiprávním způsobem

21. V rozhodné době z hlediska skutečností, zněla relevantní ustanovení TŘ takto:

Článek 131

„1. Vyšetřující senát soudu prvního stupně rozhodne, je-li to třeba, o neúčinnosti úkonu a celé nebo části následného řízení v případě, kdy je konstatována protiprávnost, opomenutí nebo důvod neúčinnosti ovlivňující:

1. vyšetřovací úkon,

2. získání důkazu.

2. Skutečnosti prohlášené za neúčinné jsou staženy ze spisu a uloženy v kanceláři soudu prvního stupně, není-li podáno odvolání ve lhůtě stanovené v čl. 135.“

(...)

22. K vývoji belgické judikatury ohledně přípustnosti protiprávně získaných důkazů viz *Lee Davies v. Belgie* (č. 18704/05, body 23–29, 28. července 2009).

23. Nejvyšší soud má od tzv. rozsudku „*Antigone*“ ze dne 14. října 2003 za to, že protiprávně získaný důkaz nemusí být nutně vyloučen. Soud může vyloučit protiprávní důkaz, kromě případů, u nichž je za porušení formálních požadavků stanovená sankce neúčinnosti, pouze tehdy, bylo-li jeho získání stíženo takovou vadou, která zpochybňuje jeho věrohodnost nebo ohrožuje právo na spravedlivé řízení. V těchto případech je na soudu, aby posoudil přípustnost nezákonně získaného důkazu s ohledem na všechny okolnosti případu. V některých případech tak může nezákonně získaný důkaz připustit (odkazy na judikaturu belgického Nejvyššího soudu). Není-li prokázáno, že nezákonnost zpochybňuje věrohodnost důkazu nebo ohrožuje právo na spravedlivé řízení, soud nemůže nezákonně získaný důkaz vyloučit (...)

24. V rozsudku ze dne 27. července 2011, č. 139/2011, konstatoval Ústavní soud, že takový výklad zákonných ustanovení týkajících se podmínek získávání důkazů, podle něhož nemusí získání důkazů za podmínek, které nesplňují stanovené požadavky, nutně znamenat neúčinnost takto získaných důkazů, neporušuje články ústavy, ať již ve spojení, či nikoli s čl. 6 odst. 1 a čl. 8 Úmluvy. Ústavní soud se tak přiklonil k judikatuře Nejvyššího soudu.

25. Zákonem ze dne 24. října 2013, kterým se měnila úvodní část trestního řádu, byl, pokud jde o neúčinnost, vložen čl. 32 stvrzující judikaturu Nejvyššího soudu, v tomto znění:

„O neúčinnosti protiprávně získaného důkazu může být rozhodnuto pouze v případě, že:

– za nedodržení dotčených formálních podmínek je stanovena sankce neúčinnosti, nebo

– protiprávnost zpochybňuje věrohodnost důkazu, nebo

– použití důkazu je v rozporu s právem na spravedlivé řízení.“

(...)

PRÁVNÍ STRÁNKA

1. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 8 ÚMLUVY

27. Stěžovatelka tvrdí, že domovní prohlídka provedená v jejím obydlí bez příkazu vyšetřujícího soudce je v rozporu s právem na respektování soukromého života a obydlí chráněného čl. 8 Úmluvy, který zní:

„1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

28. Vláda s tímto názorem nesouhlasí.

A. K přijatelnosti

29. Soud tuto námitku nepovažuje za zjevně nepřijatelnou ve smyslu čl. 35 odst. 3 Úmluvy, ani jí nebrání jiný důvod nepřijatelnosti. Proto ji prohlašuje za přijatelnou.

B. K věci samé

1. Tvrzení stran

30. Stěžovatelka připomíná, že protiprávnost domovní prohlídky, která u ní proběhla, připustily i vnitrostátní soudy. Je tedy podle ní nesporné, že její právo na respektování soukromého života a obydlí bylo porušeno.

31. Vláda uvádí, že příkaz k domovní prohlídce vydaný vyšetřujícím soudcem dne 13. června 2005 byl v souladu s čl. 89a TR a obsahoval všechny minimální údaje umožňující kontrolu omezení se policejních orgánů na předmět příkazu. Podle vlády by stačilo, kdyby příkaz obsahoval dotčený trestný čin, místo a předmět domovní prohlídky. Žádné zákonné ustanovení formálně nevyžadovalo, aby obsahoval také jméno obyvatele. Údaj ve sporném příkazu k domovní prohlídce o tom, že J. R. sídlí na uvedené adrese tak nebyl povinný a nutně nepředstavoval omezení rozsahu domovní prohlídky v rámci dotčené budovy. Vláda je toho názoru, že odkaz na jmenovanou J. R. v příkazu k domovní prohlídce nebrání policejním orgánům vykonat domovní prohlídku v různých bytech budovy, a že tyto orgány nepřekročily svou pravomoc, když tak učinily, neboť se jejich prohlídka omezila na předmět příkazu.

2. Posouzení Soudu

32. Je nesporné, že obydlí stěžovatelky bylo dne 17. června 2005 předmětem domovní prohlídky policejních orgánů v rámci rozsáhlé operace domovních prohlídek. Není rozporováno, že taková domovní prohlídka spadá pod zásah do práv stěžovatelky, jak jsou zaručena v odstavci 1 čl. 8 Úmluvy, konkrétně práva na respektování jejího obydlí. Podobný zásah porušuje čl. 8 s výjimkou případů, kdy splňuje požadavky odstavce 2, tj. kdy je v souladu se zákonem, sleduje legitimní cíl a je nezbytný v demokratické společnosti (Bykov proti Rusku, [GC], č. 4378/02, bod 72, 10. 3. 2009). Konkrétně spojení „v souladu se zákonem“ mimo jiné ukládá povinnost respektovat vnitrostátní právo (Bykov, výše citovaný, bod 76; viz rovněž například Khan proti Spojenému království, č. 35394/97, bod 26, CEDH 2000-V).

33. Soud připomíná, že je v první řadě na vnitrostátních orgánech, zejména soudech, aby vyložily a aplikovaly vnitrostátní právo (Delfi AS proti Estonsku [GC], č. 64569/09, bod 127, CEDH 2015). Soud disponuje toliko omezenou pravomocí, pokud jde o ověření toho, zda bylo vnitrostátní právo vyloženo a aplikováno správně. Nepřísluší mu, aby nahrazoval vnitrostátní soudy, neboť jeho úloha spočívá především v ujištění se, že rozhodnutí vnitrostátních soudů nebylo svévolné či zjevně iracionální (Anheuser-Busch Inc. proti Portugalsku [GC], č. 73049/01, bod 83, CEDH 2007-I).

34. V projednávaném případě Soud úvodem konstatuje, že vnitrostátní soudy uvedly, že domovní prohlídka uskutečněná u stěžovatelky proběhla bez příkazu vyšetřujícího soudce (bod 14 výše).

35. Vláda nicméně tvrdí, že příkaz k domovní prohlídce vydaný vyšetřujícím soudcem dne 13. června 2005 byl zcela v souladu se zákonem, respektoval všechny formální náležitosti podle čl. 89a TŘ a policejním orgánům umožňoval prohlídku obydlí stěžovatelky.

36. Soud se s takovou analýzou nemůže zcela ztotožnit. V projednávaném případě se nejedná o určení toho, zda byl příkaz k domovní prohlídce ze dne 13. června 2005 v souladu se zákonem, ale o ověření toho, zda podle zákona opravňoval policejní orgány k prohlídce obydlí stěžovatelky, které ve sporném příkazu nebylo výslovně uvedeno.

37. Soud připomíná, že výjimky stanovené v odstavci 2 čl. 8 musí být vykládány restriktivně (Funke proti Francii, 25. 2. 1993, bod 55, série A č. 256-A; a Keegan proti Spojenému království, č. 28867/03, bod 31, CEDH 2006-X). Rovněž vzhledem k významu práv zaručených čl. 8 Úmluvy a k zásahu do tohoto práva, který domovní prohlídka představuje, nemůže Soud souhlasit s tím, aby byl příkaz k domovní prohlídce vykládán tak široce, že byl vydán pro celou budovu sestávající z několika bytů a obývanou více osobami, jež v něm mají svá obydlí, aniž by to vyšetřující soudce konkrétně odůvodnil.

38. Naopak se Soud ztotožňuje s analýzou vnitrostátních soudů ohledně absence příkazu k výkonu domovní prohlídky v bytě stěžovatelky. Přitom čl. 98a TŘ

stanoví, že domovní prohlídka může být policejním orgánem vykonána jen tehdy, pokud má k dispozici výslovný příkaz vyšetřujícího soudce (bod 19 výše). Tomu tak v projednávaném případě nebylo.

39. Tyto skutečnosti Soudu stačí k závěru o neexistenci právního základu ke sporné domovní prohlídce a o tom, že tato prohlídka tak nebyla „v souladu se zákonem“. Vzhledem k uvedenému závěru není nezbytné zkoumat, zda byl zásah „nezbytným v demokratické společnosti“ a sledoval jeden z cílů uvedených v odstavci 2 tohoto ustanovení (Bykov, výše citovaný, bod 82).

40. Proto došlo k porušení čl. 8 Úmluvy.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODSTAVCE 1 ÚMLUVY

41. Stěžovatelka tvrdí, že použití protiprávně získaných důkazů k odůvodnění její viny a související právní rámec vedl k porušení čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy.

42. Z důvodu právní kvalifikace skutkových okolností (Bouyid proti Belgii, [GC], č. 23380/99, bod 55, CEDH 2015) i s ohledem na formulaci námitky stěžovatelky má Soud za to, že je třeba zkoumat tuto námitku toliko pod úhlem čl. 6 odst. 1 Úmluvy. V relevantní části pro projednávané řízení toto ustanovení uvádí:

„1. Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě (...) projednána (...) soudem (...), který rozhodne (...) o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

43. Vláda s tímto názorem nesouhlasí.

A. K přijatelnosti

44. Soud konstatuje, že tato námitka není zjevně neodůvodněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 Úmluvy a že jí nebrání ani žádný jiný důvod nepřijatelnosti. Prohlašuje ji tedy za přijatelnou.

B. K věci samé

45. Stěžovatelka namítá, že neexistuje dostatečně dostupná a předvídatelná právní úprava, která by stanovila přípustnost a použitelnost protiprávně získaných důkazů. Tato právní nejistota jí stěžovala přípravu obhajoby a stavěla ji ve vztahu k veřejným orgánům do jasně nevýhodné pozice. Následkem toho navíc nebyla vina stěžovatelky prokázána „zákonným způsobem“, jak vyžaduje odstavec 2 čl. 6 Úmluvy.

Stěžovatelka má rovněž za to, že použití důkazů získaných během nezákonné domovní prohlídky k odůvodnění její viny a stanovení trestu představuje porušení jejího práva na spravedlivé řízení. S odkazem na nesouhlasná stanoviska několika

soudců (Schenk proti Švýcarsku, 12. 7. 1988, série A č. 140; a Khan, výše citovaný) uvádí, že žádné řízení nemůže být spravedlivé, pokud jsou v něm použity důkazy získané v rozporu se základním právem.

Nakonec je stěžovatelka toho názoru, že nezákonná domovní prohlídka představovala porušení jejího práva zachovat mlčenlivost a neobviňovat sebe sama. Součástí tohoto práva je, že se odůvodnění obvinění musí zakládat na důkazech získaných bez odporu a nátlaku na podezřelého. Domovní prohlídka byla přitom vykonána proti její vůli.

46. Vláda uvádí, že judikatura belgických soudů k přípustnosti protiprávně získaných důkazů je ustálená a již byla Soudem posvěcena v jeho rozsudku Lee Davies proti Belgii (č. 18704/05, 28. července 2009). Podle ní z Úmluvy ani belgické ústavy nevyplývá, že důkaz získaný v rozporu se základním právem musí být nutně prohlášen nepřipustným a být vyloučen z projednávání. Vláda odkazuje na judikaturu Soudu, která toliko vzácně shledá porušení práva na spravedlivé řízení ve věcech, kdy byly protiprávně získané důkazy použity v rámci řízení. Připomíná, že je třeba nahlížet na věc v celém jejím kontextu, včetně způsobu získání důkazů a okolností, za nichž k protiprávnosti došlo. Takové posouzení bylo v projednávané věci řádně provedeno vnitrostátními soudy. Vláda proto uzavírá, že námitka vycházející z porušení čl. 6 Úmluvy není opodstatněná.

2. Posouzení Soudu

a) Obecné zásady

47. Soud připomíná obecné zásady použité v rozsudku Bykov proti Rusku (výše citovaný, body 88–93), podle nichž:

„88. Soud připomíná, že podle čl. 19 Úmluvy je jejím jediným úkolem zajistit plnění závazků smluvních států Úmluvy. Nepřísluší mu zejména, aby rozhodoval o tvrzených nesprávných právních nebo skutkových posouzeních vnitrostátních soudů, kromě a v rozsahu případů, kdy mohou zasáhnout do práv a svobod chráněných Úmluvou. I když čl. 6 zaručuje právo na spravedlivé řízení, neupravuje přípustnost důkazů jako takových, což v první řadě záleží na vnitrostátním právu (Schenk, výše citovaný, bod 45; Teixeira de Castro proti Portugalsku dne 9. 6. 1998, bod 34, Recueil 1998-IV; a Jalloh proti Německu, [GC] č. 54810/00, body 94–96, CEDH 2006-IX).

89. Soud se tak v zásadě nemůže vyslovit k přípustnosti některých typů důkazů, například důkazů získaných s ohledem na vnitrostátní právo nezákonně, nebo dokonce o vině stěžovatele. Musí přezkoumat, zda řízení včetně způsobu, jímž byly důkazy získány, bylo jako celek spravedlivé, což zahrnuje přezkum dotčené „nezákonnosti“ a v případě, kdy je předmětem porušení jiné právo chráněné Úmluvou, povahy tohoto porušení (viz zejména Khan, výše citovaný, bod 34; P. G.

a J. H. proti Spojenému království, č. 44787/98, bod 76, CEDH 2001-IX; Heglas proti České republice, č. 5935/02, body 89–92, 1. 3. 2007; a Allan proti Spojenému království, č. 48539/99, CEDH 2002-IX).

90. Za účelem určení toho, zda bylo řízení jako celek spravedlivé, je třeba se tápat, zda bylo dodrženo právo na obhajobu. Je třeba zejména zkoumat, zda měl stěžovatel možnost zpochybnit věrohodnost důkazu a bránit se jeho použití. Je třeba rovněž zohlednit kvalitu důkazu včetně otázky, zda okolnosti, za nichž byl získán, zpochybňují jeho věrohodnost či přesnost. Je třeba poznamenat, že ačkoli nezbytně nevystává otázka spravedlnosti, není-li získaný důkaz podpořen dalšími důkazy, v případě, že je tento důkaz velmi silný a nepůsobí žádné pochybnosti, stává se potřeba dalších důkazů na jeho podporu menší (viz zejména rozsudky Khan a Allan, výše citované, body 33 a 37, respektive bod 43).

91. Pokud jde konkrétně o přezkum povahy konstatovaného porušení Úmluvy, Soud poznamenává, že především ve věcech Khan (výše citovaný, body 25–28) a P. G. a J. H. proti Spojenému království (výše citovaný, body 37–38) uvedl, že použití tajného odposlouchávacího zařízení bylo v rozporu s čl. 8, neboť použití takových zařízení postrádalo základ ve vnitrostátním právu a že zásah do práva dotčených stěžovatelů na respektování jejich soukromého života nebyl ‚v souladu se zákonem‘. Nicméně přípustnosti takto získaných informací jako důkazů nebrání v projednáváných věcech požadavky spravedlnosti stanovené v čl. 6 odst. 1.

92. Pokud jde o právo neobviňovat sebe sama a právo zachovat mlčenlivost, Soud připomíná, že tato práva jsou mezinárodně obecně uznávané normy, jež jsou klíčové pro pojem spravedlivé řízení. Jejich cílem je zejména ochrana obviněného proti nezákonnému donucení ze strany úřadů a tím i eliminace právních pochybení a dosažení cílů čl. 6 (John Murray proti Spojenému království, 8. 2. 1996, bod 45, Recueil 1996-I). Právo neobviňovat sebe sama zahrnuje zaprvé respektování rozhodnutí obviněného nevypovídat a předpokládá, že v trestní věci se obviněný snaží založit svou argumentaci tak, aby nepoužil důkazy získané proti němu nebo nátlaků bez ohledu na vůli obviněného (viz zejména Saunders proti Spojenému království, 17. 12. 1996, body 68–69, Recueil 1996-VI; Allan, výše citovaný, bod 44; Jalloh, výše citovaný, body 94117; a O'Halloran a Francis proti Spojenému království, [GC] č. 15809/02 a 25624/02, body 53–63, CEDH 2007-III). Za účelem určení, zda řízení porušilo samotnou podstatu práva neobviňovat sebe sama, musí Soud přezkoumat povahu a stupeň donucení, existenci vhodných záruk v řízení a použití takto získaných důkazů (viz například Heaney a McGuinness proti Irsku, č. 34720/97, body 54–55, EDH 2000-XII; a J. B. proti Švýcarsku, č. 31827/96, CEDH 2001-III).

93. Obecné požadavky spravedlnosti uvedené v čl. 6 se použijí na všechna trestní řízení bez ohledu na dotčené protiprávní jednání. Obecný zájem nemůže odůvodnit opatření, která zbavují právo stěžovatele na obhajobu jeho samotné podstaty, včetně práva neobviňovat sebe sama zaručeného čl. 6 Úmluvy (viz *mutatis mutandis*, Heaney a McGuinness, výše citovaný, body 57–58).“

b) Použití na projednávaný případ

48. Pokud jde zaprvé o argument stěžovatelky vycházející z neexistence dostupné a předvídatelné právní úpravy, která by stanovila přípustnost protiprávně získaných důkazů, Soud připomíná, že belgickou judikaturu v této oblasti považoval za dostatečně ustálenou v okamžiku skutkových okolností a ponechávající soudu širokou posuzovací pravomoc ke zmírnění či dokonce vyloučení následků protiprávnosti týkající se získání důkazu (Lee Davies, výše citovaný, bod 47). Soud nevidí žádný důvod se od tohoto závěru v projednávaném případě odchýlit, tím více, že ustálená judikatura Nejvyššího soudu od tzv. rozsudku „Antigone“ byla v roce 2013 zakotvena čl. 32 úvodní části trestního řádu (body 22–25 výše).

49. Pokud jde o spravedlnost řízení ohledně použití protiprávně získaných důkazů k odůvodnění viny stěžovatelky, Soud uzavírá, že odvolací vyšetřující senát ve svém rozsudku ze dne 10. 5. 2006, a poté i soudy ve věci samé, podrobně přezkoumal, zda musí být s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu z projednávání vyloučeny důkazy získané během sporné domovní prohlídky (body 14–17 výše). Soudy zohlednily skutečnost, že konstatovaná protiprávnost nebyla ze zákona sankcionována neúčinností, nezpochybňovala věrohodnost takto získaných důkazů, nedošlo k ní úmyslně, stěžovatelka byla stíhána za velmi vážná jednání, získané skutečnosti se týkaly pouze věcných důkazů a existovaly jiné důkazy svědčící o vině stěžovatelky. Měly tak za to, že nebylo nutné sporné důkazy vyloučit z projednávání.

50. V tomto ohledu, ačkoli je stěžovatelka opačného názoru, Soud připomíná, že již několikrát uzavřel, že přípustnosti důkazů získaných v rozporu s čl. 8 Úmluvy nebrání samy o sobě požadavky práva na spravedlivé řízení, jak je zaručeno čl. 6 odst. 1 Úmluvy (mezi jinými například Schenk, výše citovaný, bod 76; P. G. a J. H., výše citovaný, body 37–38; Khan, výše citovaný, bod 35; a Bykov, výše citovaný, bod 91).

51. V projednávaném případě Soud uvádí, že okolnosti, za nichž byly sporné důkazy získány, nijak nezpochybňují jejich věrohodnost či přesnost. Stěžovatelce byla dána možnost zpochybnit získané informace a učiněné závěry a brojit proti jejich použití před třemi stupni soudnictví. Nadto se její odsouzení zakládalo rovněž na dalších důkazech než těch získaných při sporné domovní prohlídce (bod 16 výše). Kromě toho nic nenasvědčuje závěru, že by bylo posouzení vnitrostátních soudů svévolné či zjevně nerozumné, nebo že by právo stěžovatelky na obhajobu nebylo dostatečně respektováno.

52. Konečně, jde-li o právo zachovat mlčenlivost a neobviňovat sebe sama, nejví se, že by stěžovatelka, na rozdíl od věci Allan proti Spojenému království (výše citovaný, body 50–53), byla podrobena nátlaku nebo lsti za účelem získání jejího přiznání nebo jiných inkriminujících prohlášení. Naopak důkazy získané při sporné domovní prohlídce jsou důkazy věcné, které existují nezávisle na vůli stě-

žovatelky (viz *mutatis mutandis*, Saunders, výše citovaný, bod 69; a Jalloh, výše citovaný, bod 102).

53. Soud tak má za to, že řízení vedené ve věci stěžovatelky v jeho souhrnu nebylo v rozporu s požadavky na spravedlivé řízení.

54. Proto nedošlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

III. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 13 VE SPOJENÍ S ČLÁNEKM 8 ÚMLUVY

55. Stěžovatelka má za to, že neměla k dispozici účinný právní prostředek nápravy k uplatnění své námitky založené na čl. 8 Úmluvy. Článek 13 zní:

„Každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.“

56. Vláda s tímto názorem nesouhlasí.

A. K přijatelnosti

57. Soud konstatuje, že tato námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 Úmluvy a nebrání jí ani žádný jiný důvod nepřijatelnosti. Prohlašuje jí tedy za přijatelnou.

B. Tvrzení stran

58. Stěžovatelka připomíná, že vnitrostátní soudy konstatovaly nezákonnost prohlídky jejího obydlí; avšak odmítly prohlásit stíhání za nepřijatelné nebo vyloučit z projednávání důkazy získané při prohlídce. Stěžovatelka má proto za to, že škoda způsobená porušením čl. 8 Úmluvy nebyla napravena. Naopak informace získané protiprávně byly použity k jejímu odsouzení. Vzhledem k tomu, že belgické právo nestanovuje žádnou sankci v případě důkazů získaných v rozporu s čl. 8 Úmluvy, je ochrana poskytována čl. 8 toliko teoretická a iluzorní a stěžovatelka neměla k dispozici účinný prostředek k nápravě porušení jejího práva na respektování soukromého života a obydlí.

59. Vláda uvádí, že stěžovatelka využila účinný prostředek nápravy týkající se porušení práva na respektování soukromého života a obydlí, když v průběhu vyšetřování zahájila různá řízení podle TŘ před vyšetřujícími soudy v rámci systému zhojení neúčinnosti. Kromě toho jí předběžné trestní řízení umožňovalo odstranění důsledků domovní prohlídky, kterou považovala za protiprávní, když mohla podat návrh vyšetřujícímu soudci na zrušení zajištění uskutečněného během prohlídky.

2. Posouzení Soudu

60. Soud uvádí, že stěžovatelka neupřesnila, jaký typ nápravy by považovala za vhodný ve vztahu k nezákonné prohlídce svého obydlí; omezila se toli-

ko na žádost, aby byly z projednávání vyloučeny důkazy získané při domovní prohlídce.

61. Soud uvádí, že podle belgické právní úpravy mohla stěžovatelka nechat dohlížet na zákonnost řízení. Vyšetřující soudy a soudy rozhodující ve věci samé mohou s ohledem na požadavky práva na spravedlivé řízení prohlásit stíhání za nepřipustné nebo z projednávání vyloučit sporné důkazy. Pod úhlem čl. 6 Úmluvy měl přitom Soud za to, že požadavky práva na spravedlivé řízení nevyžadují v projednávaném případě vyloučení důkazů získaných při domovní prohlídce z projednávání ani prohlášení nepřipustnosti stíhání zahájeného vůči stěžovatelce (viz body 50 a 51 výše). Ani čl. 13 Úmluvy to nevyžaduje.

62. Nadto Soud konstatuje v souladu s tím, co uvedl soud prvního stupně (bod 16 výše), že stěžovatelka mohla rovněž podat žalobu na náhradu škody proti státu na základě čl. 1382 občanského soudního řádu za účelem získání náhrady škody způsobené spornou domovní prohlídkou (bod 26 výše). Stěžovatelka nenamítala, že by takové řízení neumožňovalo vhodnou náhradu.

63. Tyto skutečnosti Soudu stačí k závěru, že nedošlo k porušení čl. 13 ve spojení s čl. 8 Úmluvy.

IV. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

64. Podle čl. 41 Úmluvy,

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přízná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Škoda

65. Stěžovatelka tvrdí, že utrpěla majetkovou i nemajetkovou újmu a ponechává na Soudě, aby vyčíslil výši této škody.

66. Vláda to ponechává na úvaze Soudu.

67. Při neexistenci bližšího zdůvodnění ze strany stěžovatelky, co se týče tvrzené majetkové a nemajetkové újmy, považuje Soud za dostatečné spravedlivé zadostiučinění veškeré újmy, kterou mohla utrpět, samotné konstatování o porušení.

B. Náklady

(...)

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD

1. *Prohlašuje* jednomyslně stížnost za přijatelnou;
2. Jednomyslně *rozhoduje*, že došlo k porušení čl. 8 Úmluvy;

3. Jednomyslně *rozhoduje*, že nedošlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy;
 4. Jednomyslně *rozhoduje*, že nedošlo k porušení čl. 13 ve spojení s čl. 8 Úmluvy;
 5. *Rozhoduje* v poměru šesti hlasů k jednomu, že samotné konstatování porušení je dostatečné spravedlivé zadostiučinění za nemajetkovou újmu stěžovatelky;
 6. Ve zbývajícím rozsahu jednomyslně *zamítá* žádost o spravedlivé zadostiučinění.
- (...)

Společné souhlasné stanovisko soudkyň Karakas a Turković

69. Hlasovaly jsme s většinou s ohledem na judikaturu Soudu k přípustnosti a použití protiprávně získaných důkazů. Projednávaná věc však nabízí příležitost upozornit na dopad, který má přibývajících judikatura Soudu v této oblasti na samotný pojem spravedlivé řízení v právu různých států.

70. Projednávaná věc nám připomíná, že belgický trestní řád byl v roce 2013 změněn tak, že je o neúčinnosti protiprávně získaných důkazů rozhodnuto jen tehdy, pokud je zejména použití důkazů v rozporu s právem na spravedlivé řízení (viz bod 25 rozsudku). Tato změna reagovala na judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu (viz body 22–24 rozsudku).

71. Ačkoli souhlasíme s tím, že čl. 5 „neupravuje přípustnost důkazů jako takovou, což je v první řadě na vnitrostátní právu“ (viz zejména Schenk proti Švýcarsku, 12. 7. 1998, Série A č. 140, bod 46), máme za to, že tento vývoj na vnitrostátní úrovni ve smyslu souladu akceptace protiprávně získaných důkazů s právem na spravedlivé řízení potvrzuje varování a obavy několika soudců vyjádřené v jejich oddělených stanoviscích v obdobných věcech od (výše citovaného) rozsudku Schenk – zejména myšlenku, že „samotný pojem spravedlnosti v řízení může mít tendenci se omezit nebo se stát proměnnou geometrií“ akceptace protiprávně získaných důkazů (viz částečně nesouhlasné stanovisko soudkyň Tulkens k rozsudku P. G. a J. H. proti Spojenému království (č. 44787/98, CEDH 2001-IX)) a že tato akceptace může uškodit řádnému výkonu spravedlnosti (viz společné nesouhlasné stanovisko soudců Petiti, Spielmann, de Meyer a Carillo Salcedo k výše citovanému rozsudku Schenk) nebo „narušit účinnou ochranu práv zaručených Úmluvou“ [částečně souhlasné a částečně nesouhlasné stanovisko soudce Loucaides k rozsudku Khan proti Spojenému království (č. 35394/97, CEDH 2000-V)].

72. Ačkoli jsme nezašly tak daleko, že bychom řekly, že řízení nemůže být kvalifikováno jako „spravedlivé“, pokud byl v jeho průběhu připuštěn důkaz získaný v rozporu se základním právem zaručeným Úmluvou (částečně nesouhlasné stanovisko soudkyň Tulkens k výše citovanému rozsudku P. G. a J. H., bod 1, viz také částečně souhlasné a částečně nesouhlasné soudce Loucaides k výše citovanému rozsudku Khan), věříme, že nadešel okamžik, kdy je třeba, aby Soud změnil svou

rétoriku a otevřeně uznal, že má za úkol stanovit minimální pravidla přípustnosti důkazů získaných v rozporu s právy zaručenými Úmluvou. To by bylo v souladu s čl. 19 Úmluvy, podle něhož má Soud za úkol zajistit plnění závazků přijatých Vysokými smluvními stranami v Úmluvě.

73. Jak zdůraznili soudci Kalaydjieva, Pinto de Albuquerque a Turković v souhlasném stanovisku ve věci Dvorski proti Chorvatsku ([GC], č. 25703/11, rozsudek ze dne 20. 10. 2015), Soud již vyslovil pravidlo automatického vyloučení doznání získaných v rozporu s čl. 3 a věcných důkazů získaných přímo prostřednictvím mučení (Jalloh proti Německu, [GC], č. 54810/00, body 99 a 105, CEDH 2006-IX; Haroutyunian proti Arménii, č. 36549/03, bod 63, CEDH 2007-III; Gäfgen proti Německu, [GC], č. 22978/05, bod 176, CEDH 2010). Podle těchto soudců zavedl rozsudek Salduz pravidlo automatického vyloučení všech sebeobviňujících prohlášení učiněných bez přítomnosti advokáta během výslechu, ačkoli nebyl dán žádný naléhavý důvod k odmítnutí přístupu k advokátovi (Salduz proti Turecku [GC], č. 36391/02, body 55 a 58, CEDH 2008). Soud také potvrdil, že vyloučení důkazů bylo vhodnou nápravou v případě policejní provokace (Bannikova proti Rusku, č. 18757/06, bod 56, 4. 11. 2010).

74. Při vypracování pravidel vyloučení důkazů by měl mít Soud omezenou roli s ohledem na jeho subsidiární roli. Vyloučení protiprávně získaných důkazů by mělo v první řadě zůstat oblastí upravenou vnitrostátním právem v rozsahu, v němž nebyly tyto důkazy získány v rozporu s právy zaručenými Úmluvou (viz mezi jinými, Schenk, výše citovaný, body 45–46, a Texteria de Castro proti Portugalsku, 9. 6. 1998, bod 34, Recueil des arrêts et décisions 1998-IV). Proto, pokud byly důkazy získány v rozporu s těmito právy, musí být úkolem samotného Soudu, aby určil, kde a jak stanovit limity jejich přípustnosti (viz stanovisko soudkyně Tulkens k výše citovanému rozsudku P. G. a J. H.). Soud musí přihlédnout k povaze porušeného práva a povaze samotného porušení (viz Allan proti Spojenému království, č. 48539/99, bod 42, CEDH 2002-IX). Samozřejmě nic nebrání státům, aby zaručily vyšší úroveň ochrany než tu aplikovanou Soudem.

75. Nadto musí Soud „pečlivě zkoumat soulad řízení založeného na takovýchto důkazech s čl. 6 odst. 1“ (viz částečně nesouhlasné stanovisko soudce Costa k rozsudku Bykov proti Rusku, [GC], č. 4378/02, 10. března 2009). Přitom se musí ujistit, že vnitrostátní orgány vykonaly svou pravomoc spočívající v zastavení a předejití zločinnosti za plného respektování zákonných prostředků a dalších záruk (Osman proti Spojenému království, 28. 10. 1998, bod 116, Recueil des arrêts et décisions 1998-VIII) a že jsou „účinně odrazovány od nezákonného jednání“ stanovisko soudce Loucaide k výše citovanému rozsudku Khan.

76. Navíc vzhledem k odděleným stanoviskům, která lze najít v nedávané judikatuře Soudu, pokud jde o hodnocení celkové spravedlnosti řízení z pohledu čl. 6 (viz zejména společné souhlasné stanovisko soudců Spielmann, Karakas, Sajó a Keller k rozsudku Schatschaschwili proti Německu, [GC], č. 9154/10, CEDH

2015 a společně částečně nesouhlasné a částečně souhlasné stanovisko soudců Sajó a Laffranque k rozsudku Ibrahim a další proti Spojenému království, [GC], č. 50541/08, 50571/08, 50573/08 a 40351/09, CEDH 2016), zdůrazňujeme, že celková spravedlnost řízení musí být určena ve světle Úmluvy čtené soudržně a vykládané harmonicky a v souladu s jejím obecným duchem (Klass a další proti Německu, 6. 9. 1978, body 68–69, Série A č. 28; viz také Khamtokhu a Aksenchik proti Rusku, [GC], č. 60367/08 a 961/11, bod 87, 24. 1. 2017).

77. Máme za to, stejně jako soudkyně Tulkens, že „spravedlnost předpokládá dodržení zákonosti a *a fortiori* také dodržení práv zaručených Úmluvou, jejichž kontrolu zajišťuje právě Soud“ (výše citované stanovisko). Je tak třeba zdůraznit, že spravedlivé řízení ve svém celku může být navzdory porušení práva výslovně chráněného čl. 6, nebo jiným článkem Úmluvy, zachováno toliko ve velmi výjimečných případech. Jestliže Soud v tomto smyslu neargumentuje, může zavádět důvody k domněnkám, že toleruje nezákonné jednání států. To by nevyhnutelně oslabilo samotný pojem právního státu, který je výslovně zmíněn v preambuli Úmluvy a který je vlastní všem článkům tohoto dokumentu: „jak Soud často zdůrazňoval právní stát a boj proti svévolnosti jsou zásady, na kterých je založena Úmluva (...) V oblasti justice slouží tyto zásady k posílení důvěry veřejného mínění v objektivní a transparentní justici, což patří k základům všech demokratických společností“ (Lhermitte proti Belgii [GC], č. 34238/09, bod 67, 29. 11. 2016, CEDH 2016).

(Zpracovali JUDr. Antonín Drašík a Mgr. Bc. Zuzana Brzobohatá)

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
ČTVRTÁ SEKCE
24. 1. 2017
VĚC PAULIKAS PROTI LITVĚ
(rozsudek ve věci Paulikas proti Litvě, stížnost č. 57435/09)

Dotčený článek Úmluvy:
čl. 6 odst. 1, 2

Odkazy na českou právní úpravu:
čl. 81, čl. 82 odst. 1 Ústavy,
čl. 36 odst. 1, čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod
§ 1 zák. č. 6/2002 Sb., zákon o soudech a soudcích
§ 2 odst. 2, § 30 odst. 1 zák. č. 141/1961 Sb., trestní řád

Klíčová slova:

spravedlivý proces – presumpce nevinny – právo rozšiřovat informace – nezávislost soudní moci – vyloučení soudce

Autorský komentář:

Medializace případů rozhodovaných soudy se stala běžnou součástí našeho života. V případě jejího zvýšeného výskytu, zejména neomezuje-li se na pouhé nestranné informování o průběhu daného procesu, však může v účastníku řízení vyvolat oprávněnou obavu, že vlivem tlaku takto vyvolaného na orgán rozhodující (v konečném stadiu zpravidla soud) nebude tento schopen věc posoudit nezávisle a nestranně.

V předkládaném rozhodnutí se Soud vyslovil k otázce vlivu silného mediálního tlaku vyvolaného podrobným informováním o tragické dopravní nehodě způsobené stěžovatelem – dopravním policistou, jeho následném trestním řízení a rovněž vlivu vyjádření čelních představitelů státu učiněných v souvislosti se vznikem dopravní nehody na trestní proces vedený se stěžovatelem, a to v kontextu jím tvrzeného porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy. Z důvodů, které odráží níže uvedená citace (viz body 48–64) části odůvodnění jeho rozsudku zaujal stanovisko, že v posuzované věci k tvrzenému porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces a k porušení zásady presumpce nevinny nedošlo. V dané souvislosti Soud zmínil zejména to, že věc byla posouzena soudci z povolání, u nichž je menší pravděpodobnost, že budou ovlivněni kampaní médií proti obviněnému, a to, že podloženost skutkových a právních závěrů soudů dostatečně rozsáhlým důkazním materiálem, jenž byl přesvědčivým způsobem zhodnocen, nespovídala o tom, že by soudci rozhodující věc stěžovatele

byli ovlivněni jakýmkoli z příspěvků publikovaných v médiích. Ve vztahu k prohlášení čelních představitelů státu a politiků uvedl, že okolnosti případu a předchozí podobné tragické dopravní nehody způsobené policisty odůvodňovaly nejen veřejný zájem na informování o něm, nýbrž i přání těchto představitelů zaujmout k němu stanovisko spojené s nastíněním systémových změn, které lze v reakci na zjišťovaná pochybení a selhání očekávat. Současně Soud připomenul, že i v takových případech je nezbytné brát na zřetel uplatňující se zásadu presumpce nevinny a s přihlédnutím k ní volit i slova užitá v prohlášeních. Diskrétnost a obezřetnost vyžadovanou k zachování presumpce nevinny pak postrádal zejména ve vyjádření prezidenta. Nicméně s ohledem na to, že ani ten nezaujal vlastní hodnotící stanovisko ke klíčovým okolnostem posuzovaného případu, jež byly rozhodující pro posouzení viny stěžovatele, dospěl Soud k závěru, že ani toto prohlášení hodnocené jako celek nebylo lze hodnotit jako předjímací výsledek trestního řízení vůči stěžovateli. Toto konstatování se projevilo v jeho rozhodnutí v závěru, že ani z těchto hledisek nedošlo k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces či k porušení zásady presumpce nevinny.

Stran předkládaného rozhodnutí lze zmínit, že toto ve svém odůvodnění obsahuje i (v následujícím textu neuvedený) výčet vnitrostátní právní úpravy (viz body 28–35), s přihlédnutím k níž Soud své závěry koncipoval, a rovněž ukázkou toho, jak je jím řešená problematika posuzována domovským Ústavním (viz bod 33) a Nejvyšším (viz body 34–35) soudem.

Českým soudům může předkládané rozhodnutí sloužit jako jisté vodítko, jak postupovat v mediálně sledovaných případech, neboť jako na důležitý faktor svědčící o nepodjatosti soudců při rozhodování poukazuje na význam přesvědčivého zdůvodnění jimi učiněných skutkových a právních závěrů. Ostatně význam odůvodnění rozhodnutí z hlediska práva na spravedlivý proces několikrát vyzdvihl i český Ústavní soud (viz například usnesení ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3997/13, a další v něm odkazovaná rozhodnutí). Ve vztahu k představitelům moci zákonodárné a výkonné a k jednotlivým médiím je způsobilé (zdůrazněním, že v určitých situacích může silná mediální kampaň nepříznivě ovlivnit spravedlivost procesu a založit odpovědnost státu – viz bod 57) formovat způsob jejich komentování a hodnocení probíhajících soudních řízení, jež nezřídka může mít vliv na jejich průběh. Nelze totiž nezmínit, že s poukazem na jednotlivé komentáře a stanoviska vyřčená v souvislosti s jeho věcí může účastník soudního řízení uplatňovat svá procesní práva, například namítat nedostatek nezávislosti či nestrannosti konkrétních soudců rozhodujících v jeho věci a z těchto důvodů se domáhat jejich vyloučení jako podjatých [například v rozhodnutí ze dne 5. 9. 2017, sp. zn. II. ÚS 2395/17, zaujal Ústavní soud v reakci na takto uplatňovanou námitku názor, že (viz bod 11) „výroky prezidenta republiky se nezřídka pohybovaly na samé hraně přiměřenosti působení na soudní moc.“].

SKUTKOVÝ STAV

Dne 7. 11. 2007 kolem 14.00 hodin byly v obci Aleksandria sraženy vozidlem, které ihned opustilo místo nehody, tři desetileté děti, z nichž dvě zemřely na místě činu a třetí téhož dne v nemocnici. Stěžovatel, zaměstnaný jako dopravní policista, se následující den ráno přiznal (viz bod 7), že vozidlo řídil, popřel však, že by před jízdou pil alkohol. Bylo mu sděleno obvinění z trestných činů porušení dopravních předpisů s následkem smrti podle § 281 odst. 5 trestního zákona a neposkytnutí pomoci osobě v nebezpečí smrti podle § 144 trestního zákona.

Nehoda se stala předmětem značného zájmu médií. Již dne 8. 11. 2007 byl největším národním deníkem publikován článek s titulkem „Policistovo BMW srazilo čtvrtáky“, který obsahoval podezření, že to byl stěžovatel, kdo auto řídil, neboť vozidlo patřilo jeho matce. Článek obsahoval sdělení obyvatel vesnice – svědků nehody, kteří tvrdili, že stěžovatel mohl být opilý. Na internetu (viz bod 10) se téhož dne objevil článek obsahující výzvu ministra vnitra, aby vrchní policejní komisař odstoupil z funkce. V témže článku se objevila citace mluvčího prezidenta: „kolik obětí války na silnicích bude třeba, než si politici a státní úředníci všimnou a začnou řešit problémy na silnicích“ s poznámkou, že prezident očekává reakci ministra vnitra a policie, zda vyvinuli dostatečné úsilí vytvořit „atmosféru absolutní intolerance“ užívání návykových látek policisty a státními úředníky. Následující den byla zveřejněna fotografie stěžovatele označující ho za viníka hroživé nehody a upozorňující, že se na policii přihlásil až v okamžiku, kdy nebylo možno zjistit, zda řídil pod vlivem alkoholu. Publikován byl článek s názvem „Oba (minéno ministr vnitra a vrchní policejní komisař) musí rezignovat“ obsahující vyjádření vůdců hlavních politických stran k otázce politické odpovědnosti za incident a neefektivní politiku dopravní bezpečnosti. V následujících dnech byly publikovány články informující o dopravních nehodách policistů řídících pod vlivem alkoholu, kterým byl uložen buď velmi mírný trest, nebo unikli potrestání. Dne 12. 11. 2007 (viz bod 12) vrchní policejní komisař a ministr vnitra rezignovali a prezident vydal oficiální prohlášení, kde mj. uvedl: „Policista musí cítit vyšší míru odpovědnosti než běžný občan a zároveň musí svým jednáním jít příkladem společnosti, neboť je státem vázán k ochraně veřejného pořádku a tím k ochraně společnosti. Trestný čin spáchaný policistou nemůže být jen statistickým faktem. Musí být podrobně prošetřen a zvláště přísně posouzen.“ Další články týkající se nehody se věnovaly podezření, že stěžovatel řídil pod vlivem alkoholu, pohřbům dětí, reakcím obyvatel vesnice, veřejným protestům před policejní služebnou, dřívějším dopravním nehodám způsobeným policisty a odstoupení ministra vnitra a vrchního policejního komisaře.

Obžaloba byla na stěžovatele pro dva výše uvedené trestné činy (první z nich při změně kvalifikace na § 281 odst. 6 trestního zákoníku, zahrnující jízdu pod vlivem alkoholu s následným usmrcením jiného) podána dne 29. 12. 2007. Případ, jenž měl být podle pravidel příslušnosti projednáván Okresním soudem v Skuodas, byl

postoupen Okresnímu soudu v Klaipėda, neboť dva ze soudců místně příslušného soudu prováděli úkony v přípravném řízení a předseda soudu v minulosti pracoval s otcem stěžovatele. Hlavní líčení ve věci započalo dne 31. 1. 2007. Stěžovatel přiznal, že auto řídil a dopravní nehodu způsobil. Popřel však, že by byl pod vlivem alkoholu nebo překročil povolenou rychlost. Uvedl naopak, že nehoda byla způsobena počásím a nezodpovědným chováním dětí. Veškerá hlavní líčení probíhala za přítomnosti veřejnosti, protože žádná ze stran její vyloučení nežádala. Média veřejnost informovala o průběhu procesu publikováním doslovných přepisů výpovědí svědků a závěrečné řeči stěžovatele, vyjadřovala sympatie rodinám obětí a nelibost ke svědkům vypovídajícím ve prospěch stěžovatele, kteří byli označováni za „obhájce vraha dětí“, přičemž stěžovatele opakovaně označovaly jako „vraha dětí“ (viz bod 17).

Stěžovatel byl dne 17. 3. 2008 shledán soudem vinným v obou bodech obžaloby. Soud dospěl k závěru, že stěžovatel byl v době nehody pod vlivem alkoholu. Kamerový záznam restaurace, kde měl stěžovatel před nehodou oběd, ukazoval, že stěžovatel vypil půl láhve vodky. Následně se podle kamerového záznamu zastavil u čerpací stanice, kde koupil další dvě láhve vodky. Několik slyšených svědků vypovědělo, že stěžovatel vypadal a mluvil jako opilý. Z důkazů vyplynulo, že stěžovatel před nehodou vypil 200–250 gramů alkoholu, což bylo znalce potvrzeno jako množství jednoznačně překračující povolenou míru 0,4 promile alkoholu v krvi. Přestože testy alkoholu v krvi a moči stěžovatele byly negativní, soud upozornil, že vzorky byly odebrány až sedmnáct hodin po nehodě a stěžovatel tak nemůže negativní výsledky testů použít ke své obhajobě, neboť se záměrně těmto vyhýbal a na policii přišel až další den ráno. Ze svědeckých výpovědí a znaleckých vyjádření vyplynulo, že v době nehody jel řidič rychlostí překračující 105 km/h, přestože maximální povolená rychlost ve vesnici byla 50 km/h. Stěžovatel byl uznán vinným také trestným činem neposkytnutí pomoci osobám v nebezpečí smrti, neboť neprojevil žádný zájem na stavu poškozených a nezavolal záchranku a místo toho ihned z místa nehody odjel. Zvláštní povinnost pomoc poskytnout mu vyplývala ze zákona o policii. Soud neshledal ve stěžovatelově případě žádné polehčující okolnosti, naopak nízký věk poškozených byl považován za přitěžující okolnost, stejně jako chování stěžovatele po nehodě.

Stěžovatel se proti rozhodnutí odvolal, přičemž namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces kvůli mediální kampani cílené proti němu. Argumentoval také, že mu byl uložen přísnější trest jenom proto, že byl policista, což považoval za diskriminaci. Krajský soud v Klaipėda (viz bod 24) ve svém rozhodnutí ze dne 5. 12. 2008 souhlasil se závěry okresního soudu ohledně opilosti stěžovatele a rychlosti auta a odmítl rovněž námitky ohledně diskriminace stěžovatele. Vyhověl však jeho námitce, že věk poškozených by neměl být považován za přitěžující okolnost, neboť se nejednalo o předem uvážený trestný čin. Zmírnil mu proto uložený trest odnětí svobody. V reakci na námitku stěžovatele ohledně porušení práva na spravedlivý proces.

vedlivý proces krajský soud uvedl, že zájem médií byl v daném případě opodstatněný okolnostmi případu a nemohlo jim být bráněno v informování o jednáních ve věci.

Nejvyšší soud dne 8. 5. 2009 odmítl mimořádný opravný prostředek stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Krajského soudu v Klaipėda.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. TVRZENÍ PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 Odstavec 1 a 2 ÚMLUVY

1. Návrhy a vyjádření účastníků

a) stěžovatel

44. Stěžovatel uvedl, že silná mediální kampaň směřující proti němu a prohlášení vysoce postavených politiků ovlivnily rozhodnutí soudů a výši trestu, který mu byl uložen. Média jej označila za „vraha dětí“ dříve, než byl oficiálně uznán vinným. Tisk vyjádřil solidaritu s rodinami zemřelých dětí, znění svědeckých výpovědí byla zveřejněna médiu a ti svědci, kteří vypovídali v jeho prospěch, byli vystaveni veřejnému posměchu. Uvedl dále, že soudy byly ze strany vysoce postavených představitelů pod tlakem, aby uložily co nejpřísnější trest, kdy tento tlak vznikl v důsledku veřejného prohlášení prezidenta, odstoupení ministra vnitra a vrchního policejního komisaře (viz bod 12). V důsledku toho byly porušeny zásada presumpce nevinny a právo na spravedlivý soudní proces, přičemž i uložený trest označil stěžovatel za nespravedlivý.

b) vláda

45. Vláda předně uvedla, že pozornost médií a představitelů státu věnovaná tomuto případu byla opodstatněná jednak vážnými následky dopravní nehody a jednak tím, že pachatelem byl policista. Uveřejnění případu v médiích vedlo k otevření diskuze o strukturálních problémech v policii a bylo tak ve veřejném zájmu. Popřela také, že by příspěvky v médiích a veřejná prohlášení byly „cílenou kampaní proti stěžovateli“, neboť se nehodě věnovaly v širším kontextu systému organizování policie a zabíraly se problémy týkajícími se chování a trestní odpovědnosti policejních příslušníků.

46. Vláda dále uvedla, že ani příspěvky médií ani prohlášení představitelů neobsahovaly žádná prohlášení ohledně viny stěžovatele. Upozornila, že projevy prezidenta a ministra vnitra musí být posuzovány v jejich politickém kontextu, tedy že se věnovaly především politické odpovědnosti za nedostatky v organizaci policie a nikoli trestní odpovědnosti stěžovatele. Prohlášení prezidenta (viz bod 12) mělo za cíl demonstrovat jeho odhodlání požadovat od vedení policie a vlády zodpovědnost při řešení problémů uvnitř policie a zdůraznit nutnost vyšetření trestných činů spáchaných příslušníky policie s náležitou pečlivostí a zabránit jejich dalšímu páčání. S odkazem na rozhodnutí soudu ve věci G. C. P. proti Rumunsku

(č. 20899/03 ze dne 20. 12. 2011) vláda argumentovala, že v prohlášeních politiků učiněných v politickém kontextu by mělo být povoleno užití „určitého množství zveličování a hodnotových soudů“. Dodala také, že slova užitá představiteli státu v jejich prohlášeních vztahující se k případu stěžovatele nemohou být srovnávána s těmi, jež soud považoval za porušující zásadu presumpce nevinoty v případech Lavents proti Lotyšsku (č. 58442/00 ze dne 28. 11. 2002) a Butkevičius proti Litvě [č. 48297/99, ECHR 2002-II (výtažky)].

47. Závěrem vláda uvedla, že stěžovatelův případ byl rozhodnut soudci z povolání, kteří byli schopni odolat vnějšímu vlivu. Soudy svá rozhodnutí založily na výpovědích několika svědků, znaleckých posudcích, kamerových záznamech a dalších důkazech. Nevycházely proto z předpokladu, že by byl stěžovatel vinen, důkazní břemeno k prokázání jeho nevinoty tak na stěžovatele nikdy nebylo přeneseno. Vláda dále poukázala na to, že stěžovatel v průběhu řízení nežádal o vyloučení veřejnosti z projednávání věci ani o zákaz přítomnosti médií v jednací síni a že žádný ze svědků svoji výpověď nezměnil v neprospěch stěžovatele. Upozornila také, že Krajský soud v Klaipėda během odvolacího řízení napravil právní pochybení soudu prvního stupně a zmínil trest uložený stěžovateli (viz bod 24). Všechna rozhodnutí v trestní věci stěžovatele byla založena na dostatečných důkazech, byla podrobně odůvodněna a řízení ve věci bylo spravedlivé.

2. Posouzení soudem

a) K veřejným prohlášením představitelů státu

i) obecná východiska

48. Soud opětovně zdůrazňuje, že zásada presumpce nevinoty zakotvená v druhém odstavci šestého článku je jedním ze základů spravedlivého trestního řízení, jež je vyžadován v prvním odstavci [viz Deweer proti Belgii ze dne 27. 2. 1980, § 56, Série A č. 35; Allenet de Ribemont proti Francii ze dne 10. 2. 1995, § 35, Série A č. 308; Natsvlshvili and Togonidze proti Gruzii, č. 9043/05, § 103, ECHR 2014 (výtažky)]. Článek 6 odst. 2 zakazuje předčasné vyjádření názoru soudu, že osoba „obviněná ze spáchání trestného činu“ je vinna předtím, než byla uznána vinnou dle zákona (viz Minelli proti Švýcarsku ze dne 25. 3. 1983, § 37, Série A č. 62; Peša proti Chorvatsku ze dne 8. 4. 2010, č. 40523/08, § 138). Tento zákaz zahrnuje také prohlášení učiněná úředními osobami o probíhajícím vyšetřování, která by mohla předjímat posouzení věci odpovědnou složkou justice a vést veřejnost k závěru o vině podezřelého (viz Allenet de Ribemont, cit. výše, § 41; Dakraras proti Litvě, č. 42095/98, § 41–43, ECHR 2000-x; Butkevičius, cit. výše, § 49).

49. Soud dále zdůrazňuje, že svoboda projevu garantovaná čl. 10 Úmluvy zahrnuje svobodu přijímat a sdělovat informace a zčásti také právo vyhledávat a přistupovat k informacím (viz Maygar Helsinki Bizottság proti Maďarsku [GC] ze dne 8. 11. 2016, č. 18030/1, § 155–156). Článek 6 odst. 2 tedy nemůže bránit úřadům v informování veřejnosti o probíhajícím trestním vyšetřování, vyžaduje však, aby

tak činily s diskrétností a obezřetností vyžadovanou k zachování presumpce nevinny (viz *Allenet de Ribemont*, cit. výše, § 38; *Karakaş and Yeşilirmak* proti Turecku ze dne 28. 6. 2005, č. 43925/98, § 50). Soud již v minulosti poznamenal, že v demokratické společnosti je nevyhnutelné, že v případech vážného obvinění ze zneužití pravomoci úřední osoby nebo pokud byl stěžovatel v době spáchání trestného činu významnou politicky činnou osobou, budou informace zveřejňovány. Ani to však neospravedlňuje, aby úřední osoby užívaly při rozhovorech s tiskem jakýchkoli slov [viz *Butkevičius*, cit. výše, § 50; *Arrigo and Vella* proti Maltě (rozh.) ze dne 10. 5. 2005, č. 6569/04; *Fatullayev*, cit. výše, § 161]. Jednotlivě a v kontextu konkrétních okolností, za nichž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí být vždy posouzeno, zda je prohlášení úřední osoby v rozporu se zásadou presumpce nevinny (viz *Dakratas*, cit. výše, § 43; *Böhmer* proti Německu ze dne 3. 10. 2002, č. 37568/97, § 60; *Peša* cit. výše, § 141).

ii) aplikace východisek na projednávanou věc

50. Soud předně uvádí, že sporné výroky pronesli prezident, ministr vnitra, několik dalších politiků a vrchní policejní komisař, a to v kontextu odlišném od trestního řízení, jednak formou veřejných prohlášení a jednak formou rozhovorů v celostátním tisku (viz bod 10–12). Soud dále připouští, že okolnosti dopravní nehody ze dne 7. 11. 2007, tedy smrt tří dětí za účasti policisty poté, co bylo několik podobných nehod způsobeno policisty, odůvodňovaly veřejný zájem na informování o tomto údajném trestném činu a následujícím trestním řízení (viz bod 45). Souhlasí také, že tyto okolnosti odůvodňovaly přání vysoce postavených představitelů státu na nehodu reagovat, zvláště ve vtahu k dalším obdobným nehodám, a informovat veřejnost o systémových změnách, které byly v důsledku toho provedeny. Soud však upozorňuje, že ani tyto zvláštní okolnosti neospravedlňují použití jakýchkoli slov úředními osobami při prohlášeních pro tisk (viz obdobně *Butkevičius*, cit. výše, § 50).

51. Ministr vnitra ve svém prohlášení dne 8. 11. 2007 nezmiňoval přímo případ stěžovatele, uvedl však, že „toto není poprvé, kdy policisté, kteří mají porušení předpisů v dopravě předcházet, sami způsobili hrozný dopravní nehody“ (viz bod 10). Prohlášení tak sice naznačuje, že stěžovatel dopravní nehodu dne 7. 11. 2007 způsobil, stalo se tak však až poté, kdy se stěžovatel přiznal, že předmětné auto řídil (viz bod 7), takže o jeho účasti na nehodě nebylo sporu. S ohledem na postavení ministra spravedlnosti je Soud toho názoru, že měl při svém prohlášení volit slova obezřetněji (viz obdobně *Peša*, *ciz. výše*, § 150). Nicméně, při posouzení tohoto vyjádření v kontextu širších okolností na něj nelze nahlížet jako na prohlášení o stěžovatelově vině trestným činem, ze kterého byl podezříván, a toto nemohlo ovlivnit soudy při rozhodování o stěžovatelově případu.

52. Vrchní policejní komisař v rozhovoru dne 8. 11. 2007, prezidentova mluvčí v prohlášení ze stejného dne a politici, kteří poskytli novinářům komentář dne

9. 11. 2007, vyjádřili svůj názor na to, kdo by měl převzít politickou odpovědnost za tuto nehodu a za celkovou situaci týkající se bezpečnosti na silnicích, ale nemluvili přímo o trestní odpovědnosti stěžovatele (viz body 10–11). Podle Soudu se jejich výroky týkají obecně nedostatků uvnitř policie a problému bezpečnosti na silnicích, aniž by porušovaly právo stěžovatele na presumpci nevinu (viz obdobně *Natsvlishvili and Togonidze*, § 104; *Konstas*, § 41, oba cit. výše).

53. Soud je dále toho názoru, že odstoupení ministra vnitra a vrchního policejního komisaře pět dní po nehodě (viz bod 12) nelze považovat za prohlášení viny stěžovatele. Podle vnitrostátního práva nemusí odstoupení vrchního policejního komisaře být v souvislosti s trestní odpovědností jeho nebo kohokoliv jiného (viz body 31–32), kdy stěžovatel ani nenamítal, že by se ve svých prohlášeních při odstoupení jakkoli k jeho vině vyjadřovali. Soud naopak uzavírá, že ministr vnitra i vrchní policejní komisař svým odstoupením převzali politickou odpovědnost za sérii událostí uvnitř policejního sboru a jejich odstoupení tak nemohlo mít vliv na stěžovatelovo právo na presumpci nevinu.

54. Ohledně prohlášení prezidenta z 12. 11. 2007 strany nerozporovaly, že se týká přímo trestní věci stěžovatele. Zmiňovalo datum a místo nehody i jména rodin obětí a bylo tak snadné identifikovat stěžovatele (viz obdobně *Konstas*, cit. výše, § 39–40). Je však nutné poznamenat, že prohlášení prezidenta se nevěnuje pouze stěžovatelovu případu, ale dává jej do souvislosti s nezodpovědným jednáním policistů a opakujícími se problémy uvnitř policie, přičemž klade důraz na nutnost zajištění trestní a politické odpovědnosti (viz bod 12). Podle názoru Soudu je rozhodnutí prezidenta učinit veřejné prohlášení pochopitelné nejen s ohledem na pozornost veřejnosti věnovanou takovým nehodám, ale také v reakci na odstoupení dvou vysoce postavených představitelů státu odpovědných za práci policie – vrchního policejního komisaře a ministra vnitra – kteří byli prezidentem jmenováni a jemuž byli odpovědní (viz body 31–32).

55. Soud také zdůrazňuje, že přestože prohlášení prezidenta naznačovalo, že stěžovatel nehodu dne 7. 11. 2007 způsobil, ten se už v té době přiznal, že předmětné vozidlo řídil (viz bod 7), takže jeho účast na nehodě nemohla být zpochybněna. Důležité pak je, že prezident nečinil žádné další skutkové nebo právní závěry v trestní věci stěžovatele, například, že řídil pod vlivem alkoholu nebo překročil povolenou rychlost, což byly klíčové okolnosti k rozhodnutí o jeho vině (viz bod 18–19), nebo že by byl vinen ze spáchání určitého trestného činu (srov. *Allenet de Ribemont*, § 41; *Lavents*, § 119 a 127; *Butkevičius*, § 53; *Fatullayev*, § 162; *G. C. P. proti Rumunsku*, § 57, vše cit. výše). Prohlášení prezidenta hovořilo o nutnosti „důkladně prošetřit“ a „zvláště přísně hodnotit“ trestné činy spáchané příslušníky policie a kritizovalo nynější trend „relativně mírných postihů“ (viz bod 12). Soud má určité výhrady vůči některým z užitých spojení, neboť žádost o „přísné zhodnocení“ trestných činů spáchaných policisty a o vyhnutí se „mírným postihům“ může být považována za vyjádření názoru ohledně výše trestu,

který by měl být stěžovateli uložen, a naznačuje jeho vinu. Soud proto důrazně opakuje, že prezident měl být obezřetnější při volbě svých slov (viz obdobně Peša, cit. výše, § 150). Nicméně, každý výrok musí být posuzován v kontextu konkrétních okolností, při nichž byl učiněn (viz, krom mnoha dalších, Daktaras, cit. výše, § 43). V předmětném případě musí být brána v úvahu historie dopravních nehod způsobených policisty, kteří se vyhnuli trestní odpovědnosti za své jednání a probíhající diskuze týkající se politické odpovědnosti vysokých představitelů za problémy uvnitř policie. Soud proto uzavírá, že prohlášení prezidenta dne 12. 11. 2007, hodnocené jako celek, nelze považovat za předjímající výsledek trestního řízení vůči stěžovateli.

56. S ohledem na výše uvedené Soud uzavírá, že veřejná prohlášení představitelů státu učiněná v souvislosti s dopravní nehodou neporušila právo stěžovatele na spravedlivý proces a presumpci nevinny podle čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy.

b) K příspěvkům médií

i) obecná východiska

57. Soud zdůrazňuje, že v určitých situacích může silná mediální kampaň nepříznivě ovlivnit spravedlivost procesu a založit odpovědnost státu. To zvláště s ohledem na nezávislost soudů podle čl. 6 odst. 1 a presumpci nevinny podle čl. 6 odst. 2 [viz Ninn-Hansen proti Dánsku (rozh.), č. 28972/95, ECHR 1999-V; Shuvalov proti Estonsku, č. 39820/08 a 14942/09 ze dne 29. 5. 2012, § 82; Natsvlishvili and Togonidze, cit. výše, § 105]. Soud zároveň dodává, že tiskové zpravodajství o současných událostech je výkonem svobody projevu garantované čl. 10 Úmluvy. V případě silné mediální kampaně provázející soudní proces nejsou rozhodující subjektivní obavy podezřelého ohledně absence předsudků vyžadované od soudů, jakkoli jsou pochopitelné, rozhodující je, zda jsou jeho obavy s ohledem na konkrétní okolnosti případu objektivně oprávněné [viz Butkevičius proti Litvě (rozh.) ze dne 28. 11. 2000, č. 48297/99; G. C. P. proti Rumunsku, cit. výše, § 46].

58. Soud považuje dále za nutné uvést, že spravedlivý proces může proběhnout i po intenzivní nepříznivé publicitě. Velké kriminální kauzy budou v demokratické společnosti vždy přitahovat pozornost médií, ale toto neznamená, že jakýkoli komentář médií by mohl nevyhnutelně zapříčinit porušení práva obviněného na spravedlivý proces – to by vedlo k situaci: o co větší proslulost trestného činu, tím menší pravděpodobnost, že jeho budou pachatelé souzeni a odsouzeni. Soud vždy postupoval tak, že posuzoval, zda existovaly dostatečné záruky zajišťující, že soudní proces jak celek je spravedlivý. Aby se dalo uvažovat o porušení čl. 6 odst. 1, musel by být přítomen pádný důkaz, že obavy o nestrannosti soudců jsou objektivně oprávněné [viz Craxi proti Itálii (č. 1) ze dne 5. 12. 2002, č. 34896/97, § 99 a 103; Mustafa (Abu Hamza) proti Spojenému království (rozh.) ze dne 18. 1. 2011, č. 31411/07, § 39; a další případy zde citované].

59. Již dříve Soud označil některé z faktorů významných k posouzení vlivu mediální kampaně na spravedlivost procesu. Patří mezi ně doba, která uplynula mezi mediální kampaní a začátkem procesu (zvláště pak od určení složení senátu), to, zda sporné příspěvky lze přičítat úřadům nebo od nich přímo pocházely, a zda tyto příspěvky ovlivnily soudce a měly tak dopad na výsledek trestního řízení [viz *Sutyagin proti Rusku* (rozh.) ze dne 8. 7. 2008, č. 30024/02; *Beggs proti Spojenému království* (rozh.) ze dne 16. 10. 2012, č. 15499/10, § 124].

ii) aplikace východisek na projednávanou věc

60. Co se týče projednávané věci, Soud poznamenává, že mediální pokrytí jak dopravní nehody, tak následného trestního řízení bylo značné (viz body 9–13, 17 a 22). Vezme-li v úvahu vyjádření vlády ohledně veřejného zájmu na informování o průběhu trestního řízení proti stěžovateli (viz bod 45 a obdobně *Ninn-Hansen, Daktaras a Craxi*, § 102, vše cit. výše), má Soud za to, že zájem médií byl z velké části důsledkem vážných následků nehody, účasti policisty a faktu, že následovala po sérii podobných nehod. Přestože se několik představitelů státu vyjádřilo v médiích ke stěžovatelovu případu, nelze dojít k závěru, že zájem médií byl jejich důsledkem (viz *Butkevičius a Beggs*, § 127, oba cit. výše), což ostatně netvrdil ani stěžovatel (viz obdobně *Craxi*, cit. výše, § 105).

61. Soud poznamenává, že mediální pokrytí začalo ihned po nehodě a pokračovalo s probíhajícím trestním řízením. Dále uvádí, že slova užitá v příspěvcích byla silná a jednoznačná – stěžovatel byl označován jako „vrah dětí“ a „muž, který způsobil hroznou nehodu“ (viz body 11 a 17) – takže, i když jej označovali vždy jen jako podezřelého, užitá slova mohla ovlivnit vnímání veřejnosti ohledně jeho viny.

62. Zdůrazňuje však, že obvinění vznesená proti stěžovateli byla posouzena soudci z povolání, u nichž je menší pravděpodobnost, že budou ovlivněni kampaní médií proti stěžovateli, než v případě porot, neboť soudci mají potřebné vzdělání a praxi, které jim umožňují odolat nevhodným vnějším vlivům (viz *Craxi*, § 104, a *G. C. P. proti Rumunsku*, § 48, oba cit. výše). Domovské soudy navíc na třech instancích vydaly dobře odůvodněná rozhodnutí, která byla založena na výpovědích několika svědků, znaleckých posudcích a dalších důkazech (viz body 16, 18–21 a 24–26). Odvolací soud vyhověl některým ze stěžovatelových námitek a zmínil mu uložený trest [viz bod 24 a obdobně *Mustafa (Abu Hamza)*, cit. výše, § 38]. Obsah spisového materiálu také nenavzděčuje, že by soudci, kteří rozhodovali o opravných prostředcích stěžovatele a o jeho případu, byli ovlivněni kterýmkoli z příspěvků v médiích (viz *Ninn-Hansen, Daktaras, Butkevičius and Craxi*, § 104, vše cit. výše).

63. Výše uvedené úvahy jsou dostačující k učinění závěru, že mediální pokrytí autonehody a trestního řízení vedeného proti stěžovateli neporušilo jeho právo na spravedlivý proces a presumpci nevinu podle čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy.

c) závěr

64. S ohledem na výše uvedené došel soud k závěru, že v projednávaném případě nedošlo k porušení čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy.

V další části (bod 65. až 68.) se Soud vyslovil ke stěžovatelem tvrzenému porušení čl. 14 ve spojení s čl. 6 Úmluvy tak, že ani k jeho porušení nedošlo.

VÝROK

Z těchto důvodů Soud jednomyslně

1. *Prohlašuje* stížnost týkající se článku 6 odst. 1 a 2 Úmluvy za přijatelnou a zbytek stížnosti za nepřijatelný;

2. *Rozhoduje*, že nedošlo k porušení čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy.

(Zpracovali JUDr. Ivo Kouřil a Mgr. Bc. Kamila Tokošová)

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
VELKÝ SENÁT
15. června 2017
VĚC PHILLIP HARKINS PROTI SPOJENÉMU KRÁLOVSTVÍ
(rozsudek ve věci Phillip Harkins proti Spojenému království,
stížnost č. 71537/14)

Dotčené články Úmluvy:
čl. 3, 6, 35

Odkazy na českou právní úpravu:
čl. 36 Listiny
§ 54 trestního zákoníku
§ 91 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb.
§ 265b, 266, 278 trestního řádu

Klíčová slova:

obligatorní trest odnětí svobody na doživotí – **vydání k trestnímu stíhání** – právo na spravedlivý proces – výrazné porušení práv – **nová důležitá informace**

K přípustnosti nové stížnosti založené na změně judikatury Soudu

Autorský komentář:

Ve věci Trabelsi proti Belgii (rozsudek ze dne 16. 2. 2015, č. 140/10 – uveřejněn v sešitu č. 2/2015, s. 43 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek – Výběr důležitých rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva pro justiční praxi z pohledu Nejvyššího soudu) a již předtím v rozsudku ze dne 17. 2. 2012 ve věci Vinter a ostatní proti Spojenému království, č. 66069/09 a další, Evropský soud pro lidská práva nově formuloval právní názor, podle něhož je vydání do ciziny pro rozpor s čl. 3 Úmluvy nepřipustné, pokud vydávané osobě v cizím státu za vydávaný trestný čin reálně hrozí uložení doživotního trestu odnětí svobody, aniž existuje možnost jeho zmírnění (například v podobě podmíněného propuštění). V tomto ohledu česká právní úprava (§ 54, § 88 odst. 5 trestního zákoníku) plně odpovídá požadavkům Úmluvy a zmiňované judikatuře.

V předložené věci vydávaná osoba Phillip Harkins, jehož předchází stížnosti ve stejné věci extradice do Spojených států amerických ESLP již jednou nevyhověl (viz Harkins a Edwards proti Spojenému království, č. stížností 9146/07 a 32650/07, rozsudek ze dne 17. 1. 2012) se s ohledem na výše uvedenou změnu judikatury znovu obrátil na Soud s tvrzením, že tato změna judikatury představuje novou důležitou informaci ve smyslu čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy a že

v důsledku toho je jeho extradice v rozporu s čl. 3 Úmluvy. Evropský soud pro lidská práva se s touto argumentací neztotožnil a naopak výslovně konstatoval, že následná změna v judikatuře nezakládá tvrzenou skutečnost, tedy „novou důležitou informaci“ ve smyslu § 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy.

V rozhodnutí se ESLP také vyslovil k právu na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy, a připomenul případy, které ve své judikatuře pokládá za „výrazné porušení práva“ na spravedlivé soudní řízení – například odsouzení v nepřítomnosti obviněného bez možnosti nového posouzení případu, záměrné a systematické odmítání přístupu k obhájci, použití výpovědi v soudním řízení získané na základě mučení obviněného nebo třetí osoby.

Též soudní judikatura v České republice se stále vyvíjí, což ovšem ve vztahu k již pravomocně skončené věci nezakládá samo o sobě důvod k uplatnění mimořádných opravných prostředků. Pozdější změna judikatury, k níž došlo po právní moci rozhodnutí,

– nepředstavuje nové skutečnosti nebo nové důkazy ve smyslu § 278 trestního řádu o obnově řízení,

– již s ohledem na princip přezkumu *ex tunc* nejde o porušení zákona ve smyslu § 266 trestního řádu o stížnosti pro porušení zákona a rovněž tak jen z tohoto důvodu není dán žádný dovolací důvod ve smyslu § 265b trestního řádu. Nesoulad s pozdější judikaturou nemůže opodstatňovat závěr o rozporu pravomocného rozhodnutí se zákonem, tedy o porušení hmotněprávních či procesních předpisů.

SKUTKOVÝ STAV A PRŮBĚH ŘÍZENÍ PŘED NÁRODNÍMI SOUDY

Stěžovatel je státním občanem Spojeného království, který byl v únoru 2000 na Floridě ve Spojených státech amerických obviněn ze spáchání trestného činu vraždy prvního stupně a pokusu o ozbrojenou loupež. Po zadržení byl propuštěn na kauci, k dalšímu jednání soudu se však nedostavil a byl zadržen až v roce 2003 ve Spojeném království. V reakci na tuto skutečnost podaly Spojené státy americké žádost o vydání stěžovatele k trestnímu stíhání na jejich území. Na základě diplomatické nóty bylo ze strany Spojených států amerických přislíbeno, že stěžovateli nebude uložen trest smrti, a pokud bude uznán vinným, bude mu obligatorně uložen trest odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění. Na základě této informace bylo rozhodnuto o vydání stěžovatele do Spojených států amerických, což stěžovatel napadl stížností s odůvodněním, že záruka, že mu nebude uložen trest smrti, je nedostatečná. V únoru 2007 vrchní soud tuto stížnost zamítl s konstatováním, že neexistuje žádné reálné riziko uložení trestu smrti.

Stěžovatel tak v roce 2007 podal první stížnost k Soudu, ve které namítal porušení čl. 3 Úmluvy, jelikož by mu v případě vydání hrozil trest smrti či trest odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění. Na základě této stížnosti bylo vydáno předběžné opatření ve smyslu čl. 39 Jednacího řádu Soudu, kterým do

doby vydání rozhodnutí zakázal vydání stěžovatele do Spojených států amerických. Před rozhodnutím Soudu stěžovatel podal další námítky k vládě, která je však zamítla, stejně tak učinil i vrchní soud, když uzavřel, že by tento trest nebyl v hrubém nepoměru se spáchaným trestným činem a nedošlo by k porušení čl. 3 Úmluvy.

Dne 17. ledna 2012 vydal Soud rozhodnutí ve věci Harkins a Edwards proti Spojenému království, č. 9146/07 a 32650/07, ve kterém konstatoval, že diplomatickou nótou byla jasně vyřešena otázka trestu smrti a trest, který stěžovateli reálně hrozí, by nebyl hrubě nepřiměřený ke spáchanému zločinu, tedy že nedošlo k porušení čl. 3 Úmluvy.

Po vydání rozhodnutí Soudu ve věci Harkins a Edwards, stěžovatel nebyl bezprostředně vydán, ale podal další stížnost k vládě, která však byla v lednu 2013 opětovně zamítnuta. Na návrh stěžovatele toto rozhodnutí znovu přezkoumával vrchní soud, kdy stěžovatel namítal, že došlo ke změně judikatury Soudu a tedy změně výkladu čl. 3 Úmluvy. S odkazem na rozhodnutí Vinter a ostatní proti Spojenému království, č. 66069/09 a další, rozsudek ze dne 17. 2. 2012, který stanovil podmínky pro vydání osob k trestnímu stíhání, stěžovatel uvedl, že ve státě Florida prakticky neexistuje možnost propuštění z výkonu trestu, pokud by stěžovatel byl odsouzen k trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění, ani systém přezkumu rozhodnutí splňující kritéria stanovená novou judikaturou Soudu. Vrchní soud shledal, že je sice ve zvláštních případech možné nové otevření řízení zejména za předpokladu, že by změna zákona měla vliv na lidská práva stěžovatele, avšak ke změně práva v tomto případě nedošlo a nedošlo tedy ani k porušení čl. 3, 5 a 6 Úmluvy.

V listopadu 2014 podal stěžovatel novou stížnost k Soudu, který opětovně vydal předběžné opatření ve smyslu čl. 39 Jednacího řádu Soudu.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ RELEVANTNÍ MEZINÁRODNÍ PRÁVO

30. Relevantní část Vídeňské úmluvy o smluvním právu z roku 1969 zní následovně:

„Čl. 31

Obecné pravidlo výkladu

1. Smlouva musí být vykládána v dobré víře, v souladu s obvyklým významem, který je dáván výrazům ve smlouvě v jejich celkové souvislosti, a rovněž s přihlédnutím k předmětu a účelu smlouvy.

2. Pro účely výkladu smlouvy se kromě textu, včetně preambule a příloh, celkovou souvislostí rozumí:

a) každá dohoda vztahující se ke smlouvě, k níž došlo mezi všemi stranami v souvislosti s uzavřením smlouvy;

b) každá listina vyhotovená jednou nebo více stranami v souvislosti s uzavřením smlouvy a přijatá ostatními stranami jakožto listina vztahující se ke smlouvě.

3. Spolu s celkovou souvislostí bude brán zřetel:

a) na každou pozdější dohodu, týkající se výkladu smlouvy nebo provádění jejích ustanovení, k níž došlo mezi stranami;

b) na jakoukoliv pozdější praxi při provádění smlouvy, která založila dohodu stran, týkající se jejího výkladu;

c) na každé příslušné pravidlo mezinárodního práva použitelné ve vztazích mezi stranami.

4. Výraz bude chápán ve zvláštním smyslu, potvrdí-li se, že to bylo úmyslem stran.“

K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 3 ÚMLUVY

31. Stěžovatel namítá, že podle rozhodnutí Soudu ve věci Trabelsi proti Belgii, č. 140/10, rozsudek ze dne 4. 9. 2014, by jeho vydání do Spojených států amerických, kde by čelil obligatornímu trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění, bylo porušením čl. 3 Úmluvy, jelikož způsob ukládání trestů a možnosti udělení milosti na Floridě nedosahuje povinných procesních požadavků, které Velký Senát určil ve svém rozhodnutí Vinter a ostatní (cit. výše). Dále poukázal na skutečnost, že by odsouzení k povinnému trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění bylo „hrubě nepřiměřené“.

32. Stěžovatel dále namítá, že uložení obligatorního trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění by zakládalo významné porušení čl. 6 Úmluvy.

33. Článek 3 Úmluvy zní následovně:

„Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému zacházení nebo trestu.“

34. Vláda konstatovala, že námitka stěžovatele založená na čl. 3 Úmluvy je „v podstatě stejná“, ve smyslu ustanovení čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy, jako námitka, o které bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 17. ledna 2012 ve věci Harkins a Edwards.

35. Článek 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy zní následovně:

„Soud nebude posuzovat žádnou individuální stížnost předloženou podle článku 34, která je

...

c) v podstatě stejná jako stížnost již předtím Soudem projednávaná anebo již předložená jiné mezinárodní vyšetřovací nebo smířčí instancí a pokud neobsahuje žádné nové důležité informace.“

36. Vláda tvrdí, že projednávaná námitka je „v podstatě stejná“ jako ta, o které Soud rozhodl rozsudkem ze dne 17. ledna 2012, kdy obě námitky jsou založeny na stejných skutečnostech: stejná vražda, stejné skutečnosti zjištěné vnitrostátními

soudy k zahájení trestního stíhání, stejné obvinění, stejný druh trestu a stejná možnost udělení milosti na Floridě. Dokonce i důvod pro podání stížnosti je stejný – pokud bude stěžovatel uznán vinným, bude potrestán obligatorním trestem odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění, který *de facto* nemůže být snížen.

37. Jedinou změnou byl následný vývoj judikatury Soudu, který ale nepředstavuje „nové důležité informace“ ve smyslu čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy. Dle názoru vlády musí být pojem „nové důležité informace“ vykládán v souladu s účelem čl. 35 odst. 2 písm. b), zejména zásadou právní jistoty a konečnosti rozhodnutí, která je základním pilířem právního státu, který vyžaduje, aby nedocházelo ke zpochybňování rozhodnutí soudu, který ve věci konečně rozhodl (viz *Brumarescu* proti Rumunsku, č. 2834/95, rozsudek ze dne 28. 10. 1999, § 60–61). Tato zásada by byla podkopána, kdyby pojem „nové důležité informace“ obsahoval i změnu judikatury Soudu, když tato se stále vyvíjí a Soud nemůže pouze na základě této skutečnosti znovu otevírat řízení o stížnostech.

38. Vláda dále tvrdí, že zásada právní jistoty je zvláště důležitá právě v případech vydávání osob k trestnímu stíhání z důvodu zásadního veřejného zájmu na řádném fungování dohod o vydávání osob a zájem justice na tom, že obžalovaní ze závažných trestných činů budou co nejdříve postaveni před soud. V projednávaném případě je stěžovatel obviněn, že před 16 lety spáchal vraždu, avšak do dnešního dne nebyl postaven před soud. Jak proces vydávání ve Spojeném království, tak řízení o stížnosti před Soudem mu poskytly příležitost vznést lidskoprávní námitky proti vydání jeho osoby. Rozhodnutí Soudu z roku 2012 bylo úplným a konečným rozhodnutím ve věci, kterým bylo rozhodnuto, že jeho vydání nebude porušením čl. 3 Úmluvy. Velký senát poté projednával, zda stížnost zavdala vážnou otázku týkající se výkladu Úmluvy, ale dospěl k závěru, že věc byla řádně vyřízena v senátu. Od té doby nedošlo k žádným relevantním změnám v okolnostech případu. Změny a následky, ke kterým došlo v průběhu času, nejsou dostatečné, aby odůvodnily zcela nové projednání stejné věci jako v roce 2012. Bylo by tedy v rozporu se zásadou právní jistoty, kdyby Soud znovu projednával námitky stěžovatele založené na čl. 3 Úmluvy.

39. Stěžovatel naopak tvrdí, že projednávaná námitka není „v podstatě stejná“ jako ta, kterou uvedl ve své předchozí stížnosti, jelikož jejím předmětem byla jiná nespravedlnost v jiném právním prostředí. Zejména tvrdí, že rozhodnutí ve věci *Harkins* a *Edwards* proti Spojenému království (cit. výše), *Vinter* a ostatní proti Spojenému království (cit. výše), *Trabelsi* proti Belgii (cit. výše) a z poslední doby *Murray* proti Nizozemsku (č. 10511/10, rozsudek ze dne 26. 4. 2016) dohromady stanovily nová a přísnější kritéria, která musí být naplněna, aby mohlo být rozhodnuto o vydání osoby čelící trestu odnětí svobody na doživotí v souladu s čl. 3 Úmluvy.

40. Navíc má stěžovatel za to, že tento vývoj v judikatuře Soudu představuje „nové důležité informace“, stejně jako další přezkum jeho případu, prvně minis-

trem a poté Vrchním soudem a nová čestná prohlášení předložená soudními znalci na podporu projednávané stížnosti u Soudu, které se zabývají kompatibilitou floridského systému přezkumu rozhodnutí o odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění se zásadami stanovenými v rozhodnutí Vinter a ostatní, Trabelsi a Murray.

Hodnocení soudu

a) Obecné principy

41. Aby se zabránilo skutečnosti, že Soud bude rozhodovat o stížnosti, jejímž předmětem je věc v podstatě stejná jako ta, o které Soud již rozhodl, ustanovení první části čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy stanovuje kritérium přijatelnosti stížností, které zajišťuje konečnost vydaného rozhodnutí Soudu a zabraňuje stěžovatelům, aby podávali nové stížnosti, kterými by se odvolávali proti předchozím rozsudkům nebo rozhodnutím Soudu (viz *Lowe proti Spojenému království*, č. 12486/07, rozhodnutí ze dne 8. 9. 2009; a *Kafkaris proti Kypru*, č. 9644/09, rozhodnutí ze dne 21. 6. 2011, § 67).

42. V případech, kdy stěžovatel dříve podal stížnost týkající se stejných osob, stejných skutečností a stejných námitek, jeho nová stížnost pak obvykle spadá pod čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy (viz *Vojnovic proti Chorvatsku*, č. 4819/10, rozhodnutí ze dne 26. 6. 2012, § 28; *Anthony Aquilina proti Maltě*, č. 3851/12, rozhodnutí ze dne 11. 12. 2014, § 34; a *X. proti Slovinsku*, č. 4473/14, rozhodnutí ze dne 12. 5. 2015, § 40). Nepostačuje, aby stěžovatel odkazoval na nové důležité informace, pokud své předchozí námítky jen doplňuje novými právními argumenty (viz *I. J. L. proti Spojenému království*, č. 39029/97, rozhodnutí ze dne 6. 7. 1999; a *Kafkaris*, cit. výše, § 68). Aby Soud zvažoval stížnost, která je založena na stejných skutečnostech jako stížnost dřívější, musí stěžovatel předložit novou námitku nebo podat nové informace, o kterých Soud dříve nerozhodoval ve lhůtě 6 měsíců ve smyslu ustanovení čl. 35 odst. 1 Úmluvy (viz *Lowe a Kafkaris*, § 68, oba cit. výše).

b) Aplikace těchto principů na projednávaný případ

43. Soud a *contrario* s názory stěžovatele považuje jeho námítky založené na čl. 3 Úmluvy jako „v podstatě stejné“ jako ty, které uvedl ve své stížnosti z roku 2007 (viz výše odst. 11). V obou stížnostech namítal, že by jeho vydání do Spojených států amerických bylo porušením čl. 3 Úmluvy, jelikož by v případě odsouzení čelil obligatornímu trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění, kdy tento trest by byl „hrubě nepřiměřený“. Navíc, jak již uvedla vláda ve svém vyjádření (viz výše odst. 36), od doby, co Soud vydal rozhodnutí ve věci *Harkins a Edwards* dne 17. ledna 2012 se skutečnosti, na kterých stěžovatel postavil své námítky v původní stížnosti, nezměnily. Čelí stejné obžalobě z totožných trestných činů a režim odsouzení a udělení milosti je na Floridě stejný jako v roce 2012.

44. Stěžovatel se však domnívá, že by stížnost neměla být prohlášena za nepřijatelnou podle čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy, jelikož existují „nové důležité informace“ vyplývající z rozhodnutí Soudu ve věci Vinter a ostatní, Trabelsi a Murray, přehodnocení jeho námitek na národní úrovni ve světle prvních dvou rozhodnutí Soudu a doplňující prohlášení soudních znalců týkající se režimu odsouzení a udělení milosti na Floridě.

45. Co se týče námitek stěžovatele týkajících se neschopnosti státu vykonat svá rozhodnutí v novém národním řízení, Soud poznamenává, že nové posouzení případu národními orgány, ať už se jedná o znovuotevření trestního stíhání či zahájení trestního řízení nového, může v určitých případech založit „nové důležité informace“, které jsou způsobilé k novému porušení Úmluvy [viz Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT) proti Švýcarsku (č. 2), č. 32772/02, rozsudek ze dne 30. 6. 2009, § 65; Egmez proti Kypru, č. 12214/07, rozhodnutí ze dne 18. 9. 2012, § 48–56; a Bochan proti Ukrajině (č. 2), č. 22251/08, rozsudek ze dne 5. 2. 2015, § 34]. Soud proto nevylučuje, že by nové posouzení námitek národními orgány mohlo založit „nové důležité informace“ ve smyslu první části čl. 35, odst. 2 písm. b) Úmluvy, a to za situace, kdy nové projednání věci nezáviselo na skutečnostech, které Soud již projednal (viz Kafkaris, odst. 68–69, cit. výše, kde Soud prohlásil, že podání nové žádosti o udělení milosti nebo podmíněného propuštění, ani na to navazující odvolací řízení nezaložily „nové důležité informace“, jelikož tato nová žádost byla založena na skutečnostech, kterými se již zabýval Velký senát, když zkoumal, zda je uložení trestu odnětí svobody na doživotí v souladu s čl. 3 Úmluvy).

46. V projednávaném případě bylo nové projednání věci na národní úrovni založeno na rozhodnutí Soudu ve věci Vinter a ostatní a Trabelsi, která byla vydána po rozhodnutí ve věci Harkins a Edwards. Proto, i když se nezměnily okolnosti případu, nelze konstatovat, že by námitky stěžovatele uplatněné v řízení před národními orgány byly projednány při předchozím přezkumu Soudu. Avšak jedinou otázkou při přezkumu vrchním soudem bylo, zda rozhodnutí ve věci Vinter a ostatní a Trabelsi tak zásadně změnila judikaturu, aby mohlo být výjimečně znovu otevřeno pravomocně ukončené řízení (viz výše odst. 26). Jelikož odpověď na tuto otázku byla negativní, odmítl znovu otevřít předmětné řízení. Otázka, zda nové projednání věci národními orgány zakládá skutečnost, že jde o „nové důležité informace“ úzce souvisí s otázkou, zda samotný vývoj judikatury ve věci Vinter a ostatní, Trabelsi a Murray může způsobit vznik těchto „nových důležitých informací“.

47. Rovněž námitka stěžovatele, že režim ukládání trestů a milostí ve státě Florida není v souladu s požadavky, které Soud stanovil v rozhodnutí Vinter a ostatní a na něm navazující judikatuře, jakož i poukaz na nová prohlášení soudních znalců doložená stěžovatelem, nepředstavují nic jiného než „nový právní argument“ založený na těchto rozhodnutích (viz Kafkaris, cit. výše, odst. 68).

48. Hlavní otázkou, na kterou musí v projednávaném případě Soud odpovědět, je tedy, zda vývoj v jeho judikatuře po vydání rozhodnutí ve věci Harkins

a Edwards sám o sobě zakládá „nové důležité informace“ ve smyslu čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy.

49. V této souvislosti Soud poukazuje na to, že Úmluva musí být jako mezinárodní smlouva vykládána podle ustanovení čl. 31–33 Vídeňské úmluvy o smluvním právu ze dne 23. května 1969 (jako nedávný případ viz Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku, č. 18030/11, rozsudek ze dne 8. 11. 2016, § 118). Ve vztahu k Vídeňské úmluvě musí Soud vykládat pojmy v souladu s obvyklým významem, který jim je dán v jejich celkové souvislosti, a rovněž s přihlédnutím k předmětu a účelu, ve kterém jsou použity (ibid., § 119 a čl. 31 odst. 1 Vídeňské úmluvy citovaný výše v odst. 30). Musí také vzít v úvahu, že Úmluva je nástrojem pro ochranu individuálních lidských práv a musí být vykládána a aplikována způsobem, aby tato práva byla efektivní a praktická, nikoli teoretická a iluzorní (ibid., § 120–121).

50. Soud doposud nestanovil přesný výklad pojmu „nové důležité informace“. Anglický text Úmluvy používá termín „new relevant information“, francouzský text mluví o „faits nouveaux“, kdy tento rozdíl může být uveden v soulad pouze tehdy, pokud obvyklý význam „nové důležité informace“ bude považován za relevantní nové faktické informace (srov. X. proti Spojenému království, č. 8206/78, rozhodnutí ze dne 10. 7. 1981). Tento výklad by byl v souladu s přístupem Soudu v rozhodování, zda má být stížnost prohlášena za nepřijatelnou podle čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy. Zatímco v rozhodnutí X. proti Spolkové republice Německo, č. 4256/69, ze dne 14. 12. 1970, Komise přijala, že v případě „pokračující situace“ je změna právní kvalifikace stížnosti způsobená účinností Protokolu č. 4 ve státě odpůrce považována za „novou důležitou informaci“, v navazující judikatuře se orgány Úmluvy zaměřovaly více na existenci nových skutečností (viz například Vojnovic, § 2830, Anthony Aquilina, § 34–37 a X. proti Slovinsku, § 40–42, vše cit. výše), a odmítaly pokusy podpořit předcházející stížnosti na základě nových právních argumentů (viz například I. J. L. proti Spojenému království a Kafkaris, § 68, oba cit. výše).

51. Soud tedy musí posoudit předmět a účel kritéria přijatelnosti stanoveného první částí čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy. Jak již bylo uvedeno výše v odst. 41, hlavním účelem těchto podmínek je zájem na právní jistotě a konečnosti rozhodnutí, a tedy zabránění stěžovatelům, aby se prostřednictvím nových stížností snažili o odvolání se proti předchozím rozsudkům nebo rozhodnutím (Kafkaris, cit. výše, § 67).

52. Kromě zájmu na právní jistotě a konečnosti rozhodnutí označuje čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy také hranice jurisdikce Soudu. Při projednávání stížnosti, která již byla předmětem jiného mezinárodního vyšetřování nebo dohody, Soud opakovaně uvedl, že ustanovení čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy ho vylučuje z působnosti rozhodování v tomto rozsahu (viz například OAO Neftyanaya Kompaniya Yukos proti Rusku, č. 14902/04, rozhodnutí ze dne 20. 9. 2011, § 520; POA a ostatní proti Spojenému království, č. 59253/11, rozhodnutí ze dne 21. 5. 2013, § 27;

a Hilal Mammadov proti Ázerbájdžánu, č. 81553/12, rozhodnutí ze dne 4. 2. 2016, § 103–105). Ačkoli se Soud ve své judikatuře nezabýval specificky svou působností a pravomocemi v případě rozhodování o stížnostech, které jsou v podstatě stejné jako stížnosti, o kterých již rozhodl, nevidí Soud žádný důvod, proč by měl ke dvěma situacím vyplývajícím z ustanovení čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy přistupovat odlišně. Jestli je jeho působnost vyloučena v případech stížností, spadajících pod druhou část čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy, musí být stejně vyloučena i v případech stížností spadajících pod první část tohoto ustanovení.

53. Nicméně Soud rozhodl, že určité podmínky přijatelnosti musí být aplikovány s určitým stupněm flexibility a bez přehnaného formalismu s ohledem na účel a předmět těchto pravidel a Úmluvy obecně, která jako mezinárodní smlouva ke kolektivnímu vymáhání lidských práv a základních svobod musí být vykládána a aplikována tak, aby její záruky byly praktické a efektivní (viz Ílan proti Turecku, č. 22277/93, rozsudek ze dne 27. 6. 2000, § 51, týkající se osobní působnosti; a Akdivar a ostatní proti Turecku, č. 21893/93, rozhodnutí ze dne 16. 9. 1996, § 69, týkající se vyčerpání národních prostředků ochrany).

54. Soud ale přijal přísnější přístup k aplikaci kritéria přijatelnosti, jehož předmět a účel je udržení právní jistoty a vyznačení hranic jeho příslušnosti (viz například Sabri Günes proti Turecku, č. 27396/06, rozhodnutí ze dne 29. 6. 2012, § 39–42 a Walker proti Spojenému království, č. 34979/97, rozhodnutí ze dne 25. 1. 2000, obě se zabývala podáním stížnosti v 6měsíční lhůtě). Omezení příslušnosti Soudu zajišťuje právní stabilitu, kdy naznačuje osobám i státním orgánům, kam již nedosahuje jeho kontrola (viz například Sabri Günes, cit. výše, § 42; a Walker, cit. výše), neboť právní jistota je základním prvkem právního státu, který požaduje, aby nebylo zpochybňováno konečné rozhodnutí soudu ve věci. Kdyby tomu tak nebylo, strany sporu by nevěděly jistě, že věc byla soudem konečně rozhodnuta. Právě z tohoto důvodu omezuje čl. 80 Jednacího řádu Soudu okolnosti, za kterých může strana sporu požadovat revizi konečného rozhodnutí pouze na situace, kdy vyjde najevo skutečnost, která mohla mít rozhodující vliv na posouzení již rozhodnuté věci, pokud byla tato skutečnost v době rozsudku Soudu neznámá a nemohla být zjevně známa ani účastníku řízení.

55. Jelikož je podstatou a účelem čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy sloužit zájmům právní jistoty a stanovit hranice jurisdikce Soudu (viz odst. 51 a 52 výše), nenáleží Soudu, aby rozšiřoval pojem „nová důležitá informace“ nad jeho běžný význam vyjádřený v anglickém i francouzském textu Úmluvy a aplikován v jeho dosavadní judikatuře (viz odst. 50 výše).

56. Soud proto nemůže jinak, než vzhledem k běžnému výrazu tohoto pojmu dovodit, že změna v jeho judikatuře nezakládá „novou důležitou informaci“ ve smyslu ustanovení čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy. Judikatura Soudu se totiž stále vyvíjí, a kdyby tento vývoj otevřel možnosti pro neúspěšné stěžovatele k novému podání námitek, konečná rozhodnutí Soudu by těmito novými stížnostmi mohla

být poté zpochybnována. Výsledkem toho by pak bylo oslabení přísných pravidel stanovených v čl. 80 Úmluvy týkajících se povolení revize konečných rozhodnutí (viz odst. 54 výše), stejně jako oslabení důvěryhodnosti a autority těchto rozhodnutí. Navíc by se princip právní jistoty neuplatňoval stejně vůči oběma stranám řízení, jelikož na základě dalšího vývoje judikatury byl pouze stěžovatel oprávněn „znovu otevřít“ dříve projednané případy, a to za předpokladu, že by byl oprávněn k podání nové stížnosti v 6měsíční lhůtě.

57. Stejně tak obě stěžovatelovy námitky směřující do čl. 3 Úmluvy – že jeho vydání do Spojených států amerických, kde by čelil obligatornímu trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění, by bylo v rozporu s požadavky Soudu a tento trest by byl „hrubě nepřiměřený“ – jsou v podstatě stejné jako námitky projednávané Soudem v rozhodnutí Harkins a Edwards ze dne 17. ledna 2012. Následná judikatura Soudu však nezakládá „novou důležitou informaci“ ve smyslu § 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy. Námitky směřující do čl. 3 Úmluvy tak musí být prohlášeny za nepřijatelné ve smyslu § 35 odst. 4 Úmluvy.

K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ÚMLUVY

58. Relevantní část čl. 6 Úmluvy zní následovně:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě ... projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne ... o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

59. Vláda poukázala na skutečnost, že stěžovatel ve své stížnosti z roku 2007 nepodal námitku založenou na čl. 6 Úmluvy, ačkoli tak učinit mohl, a tedy by bylo v rozporu se zásadou právní jistoty a konečnosti rozhodnutí, kdyby se Soud touto námitkou nyní zabýval. Dále konstatovala, že by námitka stěžovatele založená na čl. 6 Úmluvy měla být odmítnuta z důvodu její zjevné neopodstatněnosti. Podle rozhodnutí ve věci Vinter a další není obligatorní trest odnětí svobody bez možnosti podmíněného propuštění v rozporu s Úmluvou. Jelikož bylo připuštěno, že je možné obligatorně uložit trest odnětí svobody na doživotí, aniž by byl porušen čl. 3 Úmluvy, vyplývá z toho, že stejná skutečnost nemůže být ani v rozporu s čl. 6 Úmluvy.

60. Stěžovatel na druhou stranu poukazoval na skutečnost, že uložení trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění, aniž by soud mohl posoudit individuální okolnosti případu a osobnost pachatele, by bylo v rozporu se zásadami spravedlivého procesu a zakládalo by výrazné porušení čl. 6 Úmluvy.

Hodnocení soudu

61. Ačkoli Soud může považovat výhradu vlády k porušení zásady právní jistoty a konečnosti rozhodnutí jako návrh na odmítnutí stěžovatelovy námitky zalo-

žené na čl. 6 Úmluvy podle čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy, nepovažuje za nutné zabývat se touto otázkou, jelikož z důvodů uvedených níže v odst. 62–68 shledal Soud tuto námitku za zjevně neopodstatněnou.

62. V tomto ohledu Soud poznamenává, že právo na spravedlivý proces v trestním řízení zakotvené v čl. 6 Úmluvy má v demokratické společnosti významnou roli. Nevylučuje tedy, že mohou výjimečně ve věci rozhodnutí o vydání, kde uprchlíkovi bylo odepřeno nebo hrozí, že mu bude odepřeno ve vyžadujícím státě právo na spravedlivý proces, vyvstat otázky o souladu s čl. 6 Úmluvy (srov. Soering proti Spojenému království, č. 14038/88, rozhodnutí ze dne 7. 7. 1989, § 133). V judikatuře Soudu se však termín „výrazné porušení práva“ používá v případech, kdy je soudní řízení zjevně v rozporu s ustanoveními čl. 6 Úmluvy nebo zásadami, které jsou v něm vyjádřeny (srov. Sejdovic proti Itálii, č. 56581/00, rozsudek ze dne 1. 3. 2006, § 84).

63. Ačkoli ještě nebylo třeba definovat tento termín přesněji, Soud i přesto pokázal na určité druhy nespravedlnosti, které mohou zakládat výrazné porušení práva, kdy tyto zahrnovaly: odsouzení v nepřítomnosti obviněného bez možnosti nového posouzení případu (srov. Einhorn proti Francii, č. 71555/01, rozhodnutí ze dne 16. 10. 2001, § 33; Stoichkov proti Bulharsku, č. 9808/02, rozhodnutí ze dne 24. 3. 2005, § 56; a Sejdovic, cit. výše, odst. 84), soudní řízení, které má pouze shrnující charakter a je vedeno bez přihlédnutí k právům obhajoby (viz Bader a Kanbor proti Švédsku, č. 13284/04, rozsudek ze dne 8. 11. 2005, § 47), uvalení vazby bez přístupu k nezávislému a nestrannému soudu, který by přezkoumal její zákonnost (viz Al-Moayad proti Německu, č. 35865/03, rozhodnutí ze dne 20. 2. 2007, § 101), záměrné a systematické odmítání přístupu k obhájci, zejména pro osobu zadrženou v cizině (ibid.), a použití výpovědi v soudním řízení získané na základě mučení obviněného nebo třetí osoby v rozporu s čl. 3 Úmluvy (viz Othman (Abu Qatada) proti Spojeným státům americkým, č. 8139/09, rozsudek ze dne 17. 1. 2012, § 267; a El Haski proti Belgii, č. 649/08, rozhodnutí ze dne 25. 9. 2012, § 85).

64. Při zkoumání, zda bylo výrazně porušeno právo stěžovatele, je aplikován přísný test nespravedlnosti, který přesahuje pouhé zkoumání, zda v trestním řízení došlo k nějakým odchylkám či nedostatečným zárukám, které by mohly být považovány za porušení čl. 6 Úmluvy ze strany smluvního státu. Je však požadováno, aby porušení zásad na spravedlivý proces zaručených čl. 6 Úmluvy bylo tak zásadní, že by znamenalo anulování nebo zničení samé podstaty práva zaručeného tímto článkem [srov. Othman (Avu Quatada), cit. výše, § 260]. Soud doposud nikdy nespěl k závěru, že by vydání zakládalo porušení čl. 6 Úmluvy [na rozdíl od případu vyhoštění v případě Othman (Avu Quatada), cit. výše, § 285; nebo předávání v případech Al Nashiri proti Polsku, č. 28761/11, rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, § 568; a Husajn (Abu Zubaydah) proti Polsku, č. 7511/13, rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, § 560.]

65. Při zkoumání, zda byl test nespravedlnosti splněn, má Soud za to, že by měl být použit stejný standard a důkazní břemeno jako v případech vyhoštění podle

čl. 3 Úmluvy. Je proto na stěžovateli, aby uvedl důkazy způsobilé k prokázání, že existuje důvodná hrozba, že v případě jeho vydání ze smluvního státu dojde k výraznému porušení jeho práv. Pokud jsou takovéto důkazy uvedeny, je na vládě, aby tyto pochybnosti vyvrátila [srov. Othman (Avu Quatada), cit. výše, § 261].

66. V projednávaném případě spočívá argumentace stěžovatele výhradně na skutečnosti, že mu hrozí obligatorní trest odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění. Jak však poznamenal vrchní soud, rozhodnutí ve věci bude vydáno na základě soudního řízení, o kterém stěžovatel nenamítá, že by mělo být samo o sobě nespravedlivé (viz výše odst. 27). S ohledem na judikaturu soudu zmíněnou výše v odst. 63, Soud zejména shledává, že nic nenasvědčuje tomu, že by soud nebyl nezávislý nebo nestranný, že by stěžovateli bylo odmítnuto právo na právní zastoupení, bylo přehlíženo jeho právo na obhajobu, bylo by přihlíženo k výpovědím získaným mučením, nebo že by z jakýchkoli jiných důvodů hrozilo, že stěžovatelova práva na spravedlivý proces budou porušena.

67. Ve světle výše uvedených úvah Soud shledává, že skutečnosti projednávaného případu neodhalují, že by ve Spojených státech amerických mělo dojít k výraznému porušení práv stěžovatele zaručených čl. 6 Úmluvy.

68. Námitky stěžovatele založené na čl. 6 Úmluvy tedy musí prohlásit za nepřijatelné z důvodu jejich zjevné neopodstatněnosti v souladu s čl. 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy.

Předběžné opatření

69. Na základě výše uvedených závěrů je namístě zrušit předběžné opatření ve smyslu čl. 39 Jednacího řádu Soudu.

VÝROK

Z těchto důvodů Soud

1. většinou *prohlašuje* námitky založené na čl. 3 Úmluvy za nepřijatelné;
2. jednomyslně *prohlašuje* námitky založené na čl. 6 Úmluvy za nepřijatelné.

(Zpracovali JUDr. Antonín Drašík a JUDr. Adrian Matuš)

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
VELKÝ SENÁT
30. března 2017
VĚC NAGMETOV PROTI RUSKU
(rozsudek ve věci Nagmetov proti Rusku,
stížnost č. 35589/08)

Dotčený článek Úmluvy:

čl. 2, 41 Úmluvy

čl. 60 Jednacího řádu

Odkazy na českou právní úpravu:

čl. 6 Listiny základních práv a svobod

Klíčová slova:

život – **restitní právo** – odškodnění – účinné **vyšetřování** – adekvátnost/účinnost, hájitelné tvrzení – rychlost – **právo na účinné opravné prostředky** – hájitelné tvrzení – národní orgán – účinný právní prostředek nápravy

Všeobecně použitelná klíčová slova:

omezení práv a svobod – spravedlivé zadostiučinění – nemajetková újma – příčinná souvislost

Určení výše spravedlivého zadostiučinění z vlastního podnětu Soudu, za absence výslovného nároku stěžovatele

Autorský komentář:

Rozhodnutí velkého senátu, který v rozsudku ze dne 30. 3. 2017 jednomyslně konstatoval porušení čl. 2 Úmluvy a (poměrem hlasů 14 ku 3) z něj plynoucí povinnost státu uhradit stěžovateli náhradu nemateriální újmy, a to i přes to, že stěžovatel návrh na částku odškodnění ve své stížnosti neuvedl, bylo přijato řadou kritických komentářů a reflexí. Přiznávání spravedlivého zadostiučinění se obecně v poslední době stává kontroverzním tématem, a to i v souvislosti s rostoucím počtem stížností, v nichž je konstatováno závažné porušení Úmluvy.

Jedná se o historicky první rozsudek, kde Soud nedospěl k závěru o přiznání spravedlivého zadostiučinění z vlastního pokynu jednomyslně. Nejproblematičtější bodem rozsudku, na nějž upozorňují disentující soudci, je nabourání legitimních očekávání a právní jistoty plynoucí z předchozí judikatury, a pak v zásadě arbitrární rozšíření diskreční pravomoci Soudu. Velký senát v rozsudku explicitně položil novou praxi a postup pro budoucí přiznávání náhrady i za absence výslov-

ného návrhu ze strany stěžovatelů (předpoklady, neboli prerekvizity, podle nichž musí existovat indikace, že stěžovatel ve skutečnosti požaduje náhradu, kauzální spojitost mezi škodou a újmou, a konečně posouzení závažnosti porušení Úmluvy). Soud se tak pokusil vyjasnit pravidla aplikace čl. 41 Úmluvy ve výjimečných případech, jak však poznamenali soudci Nussberger a Lemmens v odděleném souhlasném stanovisku, navržený postup lze de facto aplikovat na téměř jakýkoliv individuální případ projednávaný soudem. Závěry rozsudku tak problematizují předchozí judikaturu odmítající tzv. *punitive damages*, a doslova otevírají pandorinu skříňku nadměrného rozšiřování diskreční pravomoci Soudu nad rámec návrhů obsažených v individuálních stížnostech, čímž opět oslabují vztah subsidiarity k vnitrostátnímu řízení a smluvním stranám Úmluvy.

SKUTKOVÝ STAV

Případ má základ ve stížnosti pana Yarmeta Uzeroviche Nagmetova proti Ruské federaci. Stěžovatel ve své stížnosti namítal porušení čl. 2 v souvislosti s úmrtím svého syna. Dne 25. dubna 2006 se Murad Nagmetov, stěžovatelův syn, podílel společně s několika stovkami lidí na veřejném shromáždění ve vesnici Miskindzha v Dagestanu. Shromáždění protestovali proti korupčním praktikám místních úřadů. Přibližně v 15:00 odpoledne byli stěžovatelé obklíčeni zvláštní jednotkou, která vystřelila do vzduchu několik varovných střel. Shromáždění bylo rozpuštěno za použití střelných zbraní, přičemž Murad Nagmetov byl zraněn granátem se slzným plynem a následkům svého zranění podlehl.

V průběhu zásahu bylo vážně zraněno dalších pět lidí a velké množství osob bylo zadrženo. Ještě ten samý den státní zástupce Dagestánské republiky zahájil trestní řízení pro obvinění z vraždy a nezákonného zacházení se střelnou zbraní. Forenzní znalci prozkoumali náboje, které zasáhly a způsobily úmrtí zesnulého. Dne 11. května 2006 byla vydána balistická zpráva, která konstatovala nemožnost zjistit přesný typ zbraně, kterou došlo k výstřelům a zasažení zesnulého. Vyšetřování pokračovalo v průběhu června, července a srpna 2006. Vyšetřovatel žádal v průběhu tohoto období forenzní expertní centrum dagestánského Ministerstva vnitra o vypracování další balistické zprávy, nicméně k jejímu vydání nedošlo v důsledku údajného nedostatku technického vybavení, a to přesto, že centrum mělo k dispozici jak předměty (náboje), které zasáhly tělo oběti, tak 13 zbraní zkonfiskovaných zvláštní jednotce zasahující 25. dubna 2006.

V listopadu 2006 požádal vyšetřovatel o další balistickou zprávu Forenzní vědecký institut Federálních tajných služeb. Podobně jako expertní centrum, i Institut dostal k dispozici všech 13 zbraní a materiál (úločky nábojů) vytažený z těla oběti. Ve zprávě ze dne 26. února 2007 však Institut konstatoval, že není možné určit zbraň, z níž pochází vystřelený náboj. Znalce uvedla, že v těle oběti se našly úločky granátu, zatímco testování probíhalo na tzv. Volna nábojnicích, které mají

odlišné geometrické parametry a vyrábějí se z odlišných materiálů. Dne 26. února 2007 došlo k zastavení vyšetřování.

V srpnu 2007 bratr zesnulého, pan Rafik Nagmetov, zahájil soudní řízení, v němž napadl výše uvedená zjištění. Sovětský okresní soud v Makhachkala jeho stížnost rozsudkem ze dne 8. října 2007 zamítl a Nejvyšší soud Dagestánské republiky tento závěr potvrdil rozsudkem ze dne 14. ledna 2008. Bratr zesnulého se u vnitrostátních soudů domáhal soudního přezkumu, v návaznosti na to okresní soud v rozsudku ze dne 8. října 2008 shledal, že vyšetřování selhalo v důsledku neschopnosti předložit příslušný materiál k forenznímu výzkumu, a tedy nedošlo k přijetí a vyčerpání všech prostředků k identifikování pachatele. Stěžovatel byl později informován, že důkazní materiál získaný z těla jeho syna se ztratil. V listopadu 2009 požádal stěžovatel o doplňující balistikou zprávu a namítal ztrátu důkazů. Vyšetřování bylo obnoveno v prosinci 2009, vyšetřující orgány podstoupily několik kroků k vyjasnění, co se událo s důkazním materiálem, nicméně jeho závěry zůstaly nejasné. Vyšetřování bylo opět zastaveno 16. ledna 2010. Dne 21. února 2011 státní zástupce Dagestánské republiky rozhodl, že toto rozhodnutí bylo nezákonné, a nařídil obnovení vyšetřování, nicméně přes snahu nového vyšetřovatele nedošlo k žádnému posunu. Vyšetřování bylo finálně zastaveno 17. dubna 2011.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

Řízení před Soudem

(38–40) Stěžovatel se obrátil na Soud s námitkou porušení čl. 2 Úmluvy dne 11. července 2008 a ve své stížnosti tvrdil, že jeho syn zemřel v důsledku nezákonného a nepřiměřeného užití smrtelné síly. Vyšetřování úmrtí jeho syna bylo neúčinné, žádal proto o odškodnění za porušení Úmluvy, nicméně bez specifikace typu a výše škody a požadované náhrady. Soud proto vyzval právního zástupce stěžovatele k doplnění nároku na spravedlivé zadostiučinění. Právní zástupkyně nicméně v určené lhůtě nereagovala a později uvedla, že její původní zaměstnavatel jí nepřeposlal dopis na novou adresu (o níž Soud nebyl informován). Předseda senátu Soudu proto výjimečně umožnil prodloužení lhůty k doplnění. Nová lhůta uplynula 22. listopadu 2012, k žádnému doplnění nicméně nedošlo.

Jednací řád Soudu a praxe určování spravedlivého zadostiučinění

41. Jednací řád Soudu (přijatý plénem podle čl. 25 Úmluvy) stanoví v příslušné části platné k danému času:

Článek 60 – Žádost o spravedlivé zadostiučinění

1. Stěžovatel, který požaduje, aby mu bylo Soudem přiznáno spravedlivé zadostiučinění podle článku 41 Úmluvy v případě, že je konstatováno porušení jeho práv zaručených Úmluvou, musí za tímto účelem předložit zvláštní žádost.

2. Nerozhodne-li předseda senátu jinak, stěžovatel musí vyčíslit své nároky a doložit je potřebnými doklady ve lhůtě, která mu byla stanovena pro předložení stanoviska k meritu věci.

3. Jestliže stěžovatel nerespektuje shora stanovené podmínky, senát může jeho nároky nebo jejich část odmítnout.

4. Nároky stěžovatele jsou předloženy žalované vládě k vyjádření.

(...)

Článek 75 – Rozhodnutí o otázce spravedlivého zadostiučinění

1. Konstatuje-li senát nebo výbor porušení Úmluvy nebo jejích Protokolů, rozhoduje stejným rozsudkem o aplikaci článku 41 Úmluvy, pokud byl předložen specifikovaný návrh ve smyslu článku 60 jednacího řádu a pokud je tato otázka připravena k posouzení; jinak ji zcela nebo zčásti vyhradí k pozdějšímu projednání a stanoví postup dalšího řízení.

42. Směrnice o vypořádávání spravedlivého zadostiučinění (vydaná předsedou soudu podle čl. 32 Jednacího řádu 28. března 2007) stanoví:

4. Stěžovatelé jsou upozorněni, že soulad s formálními a materiálními požadavky stanovenými Úmluvou a Jednácím řádem jsou podmínkou přiznání spravedlivého zadostiučinění.

II. Podání nároků na spravedlivé zadostiučinění: formální požadavky

5. Lhůta a další formální požadavky pro podání nároku jsou stanoveny v článku 60 Jednacího řádu Soudu ... Soud proto vyžaduje explicitně vyjádřený nárok, podpořený příslušnými důkazy, nesplnění [této podmínky] může vést k nepřiznání nároku. (...)

III. Podání nároků na spravedlivé zadostiučinění: materiální požadavky

(...)

13. Cílem přiznání nároku na nemateriální újmu je poskytnutí finančního odškodnění za nemateriální újmu, jako třeba mentální nebo fyzické utrpení.

14. Povaha nemateriální újmy vylučuje přesné vyčíslení. Pokud vznikla škoda a Soud má za to, že její finanční odškodnění je nezbytné, posoudí její výši na základě přiměřenosti a standardů plynoucích ze své judikatury.

15. Stěžovatelé, kteří se domáhají odškodnění za nemateriální újmu, mohou upřesnit sumu, kterou považují za přiměřenou. Stěžovatelé, kteří se považují za oběti více porušení, mohou požadovat jednotnou částku pokrývající všechna domnělá porušení, nebo jednotlivé částky ve vztahu ke každému porušení.

(...)

23. Odškodnění přiznané Soudem má obvykle podobu sumy peněz, kterou má oběti nebo obětem porušení vyplatit smluvní strana Úmluvy. Pouze ve výjimečných případech může Soud posoudit následný příkaz k ukončení nebo nápravě porušení. Soud nicméně může v rámci své diskrece poskytnout návod k vykonání svého rozsudku (čl. 46 Úmluvy).

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 2 ÚMLUVY

43. Stěžovatel namítal v souladu s čl. 2 Úmluvy, že jeho syn Murad zemřel za okolností odhalujících nezákonné a nepřiměřené použití smrtelné síly. Stěžovatel dále také tvrdil, že v daném případě nedošlo k provedení účinného a efektivního vyšetřování.

44. Článek 2 Úmluvy stanoví:

„1. Právo každého na život je chráněno zákonem. Nikdo nesmí být úmyslně zbaven života kromě výkonu soudem uloženého trestu následujícího po uznání viny za spáchání trestného činu, pro který zákon ukládá tento trest.

2. Zbavení života se nebude považovat za způsobené v rozporu s tímto článkem, jestliže bude vyplývat z použití síly, které není víc než zcela nezbytné, při:

- a) obraně každé osoby proti nezákonnému násilí;
- b) provádění zákonného zatčení nebo zabránění útěku osoby zákonně zadržené;
- c) zákonně uskutečněné akci za účelem potlačení nepokojů nebo vzpoury.“

A. Rozsudek senátu Soudu

45. První senát Soudu ve svém rozsudku ze dne 5. listopadu 2015 dospěl k závěru o porušení čl. 2 Úmluvy v jeho materiální i procesní části. Rozsudek obsahoval následující závěry ve vztahu k stížnosti podle čl. 2 Úmluvy:

46. Soud zaprvé poznamenává, že trestní vyšetřování bylo zahájeno bezprostředně po smrti stěžovatelova syna (k tomu srov. opačně Lyapin proti Rusku, rozsudek ze dne 24. 7. 2014, č. 46956/09, § 128–133).

47. Zadruhé, tvrzení stěžovatele o podjatosti vyšetřujícího orgánu nebo znalců nebylo určité a podložené. Soud proto neměl žádný důvod dospět k závěru, že zde existovalo hierarchické nebo institucionální přepojení mezi odpovědnými osobami a osobami, které vedly vyšetřování (...).

48. Zatřetí, co se týče důkladnosti snahy orgánů identifikovat osobu, která zapříčinila smrt oběti, Soud zopakoval, že u vyšetřování zabití mají příslušné vyšetřující orgány obvykle k dispozici klíčové důkazy zejména na počátku vyšetřování. Tělo oběti, místo činu, očitá svědectví a použitý materiál jako náboje a nábojnice, pomáhají vyšetřovatelům a poskytují jim ukazatele v nejzazší fázi pátrání (srov. Er a další proti Turecku, rozsudek ze dne 31. 7. 2012, č. 23016/04, § 54). Úkolem Soudu v projednávaném případě je rozhodnout, zda s ohledem na zvláštní tvrzení a argumenty stran došlo ve vyšetřování k nedostatkům, které znemožnily identifikování osoby odpovědné za zranění a smrt oběti.

49.–50. Z dostupného materiálu plyne, že v průběhu vyšetřování bylo podrobeno výslechu více než 70 osob (...). Stěžovatel ve své stížnosti nicméně odkazoval zejména na nedostatečnou kvalitu znaleckých posudků. (...) Vnitrostátní orgány vycházely z předpokladu, že smrt oběti byla důsledkem použití zbraně příslušníkem zvláštní mobilní jednotky, které bylo v rozporu s vnitrostátními předpisy,

jelikož střelba slzotvorným granátem přímo na fyzickou osobu není přiměřená. Vyšetřující orgány se usilovaly posoudit kompatibilitu nalezeného úlomku náboje a zbraní příslušných důstojníků, kteří se účastnili akce.

51. (...) Zajištění řádného komparativního forenzního přezkumu trvalo více než 8 měsíců, a další 3 měsíce, než Forenzní vědecký Institut vypracoval odpověď.

52. Kromě výše uvedených neodůvodněných prodlev Soud také poukázal na to, že vnitrostátní orgány nedokázaly zajistit zachování klíčových důkazů. V této souvislosti Soud připomíná, že účinné vyšetřování musí být schopné vést k identifikaci a potrestání odpovědných osob. (...) Ztráta důkazu pocházejícího z těla oběti vyžadovala okamžité a důsledné prošetření (...)

53. Vláda tvrdila, že účinnost vnitrostátního vyšetřování nebyla ovlivněna ztrátou důkazu, jelikož k této ztrátě došlo až poté, co vyšetřovatelé vyčerpali všechny prostředky, včetně forenzního komparativního přezkumu. Vyšetřování nemohlo být dokončeno z důvodu objektivní nemožnosti identifikovat příslušnou zbraň.

55. (...) Není jasné, proč nový forenzní znalec dostal k testování Volna nábojnice místo skutečně použitého typu zbraně ... vláda také nedoložila, jaké technické problémy měl Institut při provádění forenzní analýzy.

60. Soud rovněž nemůže jinak než zdůraznit, že všechna dostupná rozhodnutí, včetně posledního z roku 2011, se týkají zastavení vyšetřování. Neobsahují žádnou prezentaci nebo analýzu existujících důkazů jako např. výpovědi ohledně události z 25. dubna 2006. Stěžovateli tak nebyly poskytnuty žádné oficiální závěry ohledně smrti jeho syna.

61. Konečně, z předložených materiálů nelyne, že došlo k jakémukoliv adekvátnímu disciplinárnímu či trestnímu vyšetřování nadřízených osob, které byly pověřeny dohledem nad důstojníky zapojenými do události 25. dubna 2006.

62. Společně s předchozími úvahami tak Soud musí uzavřít, že vnitrostátní orgány nevyčerpaly všechny rozumné a aplikovatelné prostředky, které mohly napomoci k identifikování střelce a vyjasnění dalších relevantních okolností případu.

63. Z tohoto důvodu došlo k porušení čl. 2 Úmluvy v jeho procesní části.

B. Posouzení Soudem

46. Stěžovatel se na Velký senát obrátil s tou samou stížností podle čl. 2 a vláda nepředložila žádné další doplnění.

47. Soud podpořil závěry první sekce a konstatoval, že došlo k porušení čl. 2 Úmluvy v jeho materiální i procesní části.

II. APLIKACE ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

48. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné od-

stranění důsledků tohoto porušení, Soud přízná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Nemajetková újma

1. Zjištění prvního senátu

49. První senát Soudu ve svém rozsudku ze dne 5. listopadu 2015 vzal v potaz, že stěžovatel ve stanovené lhůtě nepředložil žádný návrh na spravedlivé zadostiučinění, a proto konstatoval, že za obvyklých okolností by nedošlo k přiznání žádné náhrady. Nicméně s přihlédnutím k pravomoci podle čl. 41 Úmluvy a předchozí judikatury, v níž Soud výjimečně shledal spravedlivým přiznat odškodnění nemateriální újmy i tam, kde podobný nárok nebyl vznesen, se senát rozhodl zadostiučinění přiznat. Tento závěr byl ovlivněn zejména výjimečnou závažností porušení Úmluvy a absencí jakéhokoliv vnitrostátního odškodnění (...).

2. Stanoviska stran řízení před Velkým senátem

a) Stěžovatel

50. Stěžovatel tvrdil, že návrh na spravedlivé zadostiučinění přednesl ve své stížnosti (srov. odst. 38 výše), nicméně uznal, že v další fázi nesplnil formální požadavky písemné komunikace. Stěžovatel nicméně tvrdil, že žádné z ustanovení Úmluvy nebo Jednacího řádu nebrání Soudu v tom, aby přiznal náhradu i za absence explicitního návrhu od stěžovatele. Naopak, čl. 41 Úmluvy zakládá nárok pro přiznání takové náhrady. Článek 60 odst. 3 Jednacího řádu dále uvádí, že Soud „může“ odmítnout nárok jako celek nebo v části, pokud stěžovatel nesplní procesní požadavky. To znamená, že není zakázané, aby Soud přiznal náhradu i tehdy, když stěžovatel v příslušné fázi řízení nesplnil požadavek předložit explicitní návrh. Takový postup není v rozporu se zásadou subsidiarity, jelikož rozhodnutí o přiznání či nepřiznání náhrady zůstává v pravomoci Soudu.

51. Jak bylo jasně uvedeno ve stížnosti, stěžovatel se u Soudu domáhal konstataování porušení Úmluvy a také získání odškodnění. Mělo by být proto akceptováno, že stěžovatel vznesl svůj nárok, nicméně jej nekvantifikoval.

(...)

3. Hodnocení Soudu

56. Soud se zabýval otázkou, zda existoval „návrh“ na spravedlivé zadostiučinění ve smyslu Jednacího řádu Soudu, a pak zda musí přiznat náhradu nemajetkové újmy, a zda za okolností daného projednávaného případu je přiznání této náhrady přiměřené.

a) Zda zde existoval „návrh“ na spravedlivé zadostiučinění

i) *Obecné zásady a zavedená praxe*

57. Soud zopakoval, že čl. 41 Úmluvy (cit. výše) jej zmocňuje k přiznání spravedlivého zadostiučinění poškozené straně řízení, pokud je to vhodné (srov. Karácsony a další proti Maďarsku, rozsudek velkého senátu ze dne 17. 5. 2016, č. 42461/13).

58. Článek 41 neukládá stěžovatelům nebo jejich právním zástupcům žádné procesní požadavky (...). Jisté požadavky nicméně plynou z Jednacího řádu a příslušné směrnice (cit. v odst. 41 a 42 výše), které mají založit procesní rámec výkonu rozsudků Soudu.

59. Na základě výše uvedených ustanovení je převládající praxí Soudu, že indikování stěžovatelova přání získat odškodnění ve vztahu k tvrzenému porušení ve stížnosti nemůže zmírnit nedostatek a neschopnost předložit „návrh“ na spravedlivé zadostiučinění v průběhu komunikační fáze řízení. Soud proto obvykle takovéto vyjádření odmítá vzít v potaz (srov. Mancini proti Itálii, rozsudek ze dne 8. 5. 2011, č. 44955/98, § 28–29; Fadi Zilmay proti Turecku, rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. 28171/02, § 26–27; Miltayev a Meltayeva proti Rusku, rozsudek ze dne 15. 1. 2013, č. 8455/06, § 62; Andelkovic proti Srbsku, rozsudek ze dne 9. 4. 2013, č. 1401/08, § 33; naopak srov. Burdov proti Rusku, rozsudek ze dne 7. 5. 2002, č. 59498/00, § 44–47; Gorodnitchev proti Rusku, rozsudek ze dne 24. 5. 2007, č. 52058/99, § 142–143; Čalkovskis proti Lotyšsku, rozsudek ze dne 24. 7. 2014, č. 22205/13, § 233–237; Neshkov a další proti Bulharsku, rozsudek ze dne 27. 1. 2015, č. 36925/10, 21487/12, 72893/12, 73196/12, 77718/12 a 9717/13, § 302–303; a Blesa Rodríguez proti Španělsku, rozsudek ze dne 1. 12. 2015, č. 61131/12, § 47–48).

ii) Aplikace zásad a zavedené praxe na projednávaný případ

60. Soud úvodem shledal vhodné určit, zda „nárok“ na přiměřené zadostiučinění byl v projednávané věci před Soudem učiněn, a pokud ano, zda je tento nárok v souladu s existujícími formálními/procesními požadavky.

61. Soud připomíná, že stěžovatel ve své stížnosti uvedl přání získat peněžité odškodnění (byť bez specifikování typu škody a výše částky) ve vztahu k porušení Úmluvy, včetně jejího čl. 2. V průběhu komunikační fáze řízení (srov. odst. 39 výše) Soud jasně sdělil právnímu zástupci stěžovatele dopisem, že samotné přání týkající se zadostiučinění nezhojuje nedostatek explicitně artikulovaného „návrhu“. Ve světle obecných zásad Soudu a zavedené praxe, samotná indikace přání získat peněžité odškodnění v úvodní fázi řízení, v roce 2008, není „návrhem“ ve smyslu čl. 60 Jednacího řádu (...).

62. Dále není sporu o tom, že žádný „návrh“ na spravedlivé zadostiučinění nebyl vznesen ani v průběhu komunikační fáze řízení před prvním senátem Soudu v roce 2012.

63. Konečně, Soud připomíná také skutečnost, že právní zástupci stěžovatele předložili Velkému senátu návrh na „potvrzení rozsudku“ prvního senátu (srov. odst. 52 výše). Soud nepotřebuje určit, zda by tento návrh měl být vykládán jako řádně artikulovaný „návrh“ na spravedlivé zadostiučinění vůči nemateriální újmě. Ani čl. 41 Úmluvy ani Jednací řád Soudu nspecifikuje, zda je přípustné přiznat spravedlivé zadostiučinění vůči nemateriální újmě poprvé v řízení u velkého sená-

tu. Praxe předchozí judikatury podle čl. 43 Úmluvy nicméně ukazuje, že nárok na spravedlivé zadostiučinění zůstává v této fázi stejný jako nárok předložený senátu Soudu; stěžovatel může doplnit pouze náklady týkající se řízení před velkým senátem (srov. *Lupeni Greek Catholic Parish a další proti Rumunsku*, rozsudek velkého senátu z 29. 11. 2016, č. 76943/11; a také *Khan proti Německu*, rozsudek velkého senátu ze dne 21. 9. 2016, č. 38030/12).

b) Zda měl Soud pravomoc přiznat spravedlivé zadostiučinění za absence řádného „návrhu“ a zda je případné přiznat takové odškodnění v projednávané věci

i) Přehled zásad, pravidel a přístupů vztahujících se k spravedlivému zadostiučinění

64. Soud úvodem připomíná, že vůči stížnostem podaným podle čl. 34 Úmluvy má plnit dvojí roli: (i) nastolit spravedlnost v individuálních případech rozeznáním porušení práv a svobod poškozené strany plynoucích z Úmluvy a protokolů, a tedy, je-li to nezbytné, přiznáním spravedlivého zadostiučinění (ii) osvětlit, zajistit a rozvinout pravidla založené Úmluvou, a tak přispět k monitorování závazků států coby smluvních stran (...). Přiznání finanční částky stěžovatelům přes institut spravedlivého zadostiučinění není pouze jedním z hlavních úkolů Soudu, ale je úkolem přímo souvisejícím s čl. 19 Úmluvy a dohledem nad dodržováním závazků států, které jim plynou z Úmluvy (srov. *Salah proti Nizozemí*, rozsudek ze dne 6. 7. 2006, č. 8196/02).

65. Soud také připomíná, že v kontextu výkonu rozsudků podle čl. 46 Úmluvy, takový rozsudek, v němž Soud shledá porušení Úmluvy, zakládá dotčenému státu právní povinnost ukončit toto porušení a odškodnit jeho důsledky způsobem, který co nejlépe obnoví a znovunastolí situaci existující před porušením. Smluvní státy (...) si mohou zvolit prostředky plnění rozsudku, v němž Soud shledal porušení. Diskreční pravomoc států rozhodnout se pro způsob výkonu rozsudku odráží svobodu volby způsobu, jakým smluvní státy zajišťují dodržování práv a svobod (...).

66. Soud má pravomoc přiznat poškozené straně takové zadostiučinění, které se mu jeví být přiměřené (čl. 41 Úmluvy), pokud vnitrostátní právní úprava nepovoluje nápravu, nebo ji povoluje pouze částečně. Pravidlo podmínky vyčerpání všech vnitrostátních opravných prostředků podle čl. 35 odst. 1 Úmluvy se nicméně na spravedlivé zadostiučinění nevztahuje (... srov. *Salah*, cit. výše; a také *Jalloh proti Německu*, rozsudek velkého senátu ze dne 11. 7. 2006, č. 54810/00, velký senát).

67. Článek 41 Úmluvy (...) neupřesňuje, zda existence „návrhu“ je podmínkou pro to, aby Soud mohl vykonat svou diskreční pravomoc. V rozhodné době (v roce 2012) Jednací řád Soudu obsahoval podmínku vztahující se k spravedlivému zadostiučinění, včetně požadavku vznést „návrh“ v určené lhůtě v rámci komunikační fáze řízení u sekce Soudu. Tyto požadavky jsou určeny stěžovatelům a jejich právním zástupcům (...). Z čl. 60 odst. 3 Jednacího řádu dále plyne, že Soud „může“ v případě, kdy stěžovatel (nebo jeho právní zástupce) tyto požadavky nesplnil, vyvodit negativní důsledky.

68. Převládající praxe Soudu je taková, že obvykle přihlíží pouze na skutečně vznesené nároky a neposuzuje z vlastního podnětu, zda byl stěžovatel jinak poškozen (srov. *The Sunday Times* proti Spojenému království (č. 1), rozsudek ze dne 6. 11. 1980, § 14; srov. také mj. *Kaya* a další proti Turecku, rozsudek ze dne 24. 10. 2006, č. 4451/02, § 56–57; a *Al-Dulimi* a *Montana Management Inc.* proti Švýcarsku, rozsudek velkého senátu ze dne 21. 6. 2006, stížnost č. 5809/08, § 159–60).

69. Soud však v minulosti ve výjimečných případech shledal nezbytné přiznat peněžitou náhradu ve vztahu k nemateriální újmě i tehdy, kdy nebyl vznesen žádný návrh, a to s ohledem na výjimečné okolnosti případu, jako například absolutní povahu chráněného práva či svobody (srov. ve vztahu k porušení čl. 2 Úmluvy *Kats* a další proti Ukrajině, rozsudek ze dne 18. 12. 2008, č. 29971/04, ..., ve vztahu k porušení čl. 5 Úmluvy ... *Crabtree* proti České republice, rozsudek ze dne 25. 2. 2010, č. 41116/04 ...).

71. Zásada *ne ultra petitem* (soud je vázán žalobním návrhem žalobce), na níž odkazovala dotčená vláda, nachází své hlavní uplatnění za situace, kdy návrh na spravedlivé zadostiučinění je nižší než částka obvykle udělovaná Soudem za obdobných okolností (srov. například *Mateescu* proti Rumunsku, rozsudek ze dne 14. 1. 2014, č. 1944/10; *Rummi* proti Estonsku, rozsudek ze dne 15. 1. 2015, č. 63362/09; *Neshkov* a další, cit. výše; a *Yevdokimov* a další proti Rusku, rozsudek ze dne 16. 2. 2016, č. 27236/05).

72. Na druhou stranu, žádná ze zásad ani články 60 či 75 nikdy nebránily Soudu aplikovat jistý stupeň flexibility ve vztahu k nemajetkové újmě, například při přezkoumávání nároku, v rámci něhož stěžovatelé nekvantifikovali částku a ponechali její určení na diskreci Soudu (srov. mj. *Guzzardi* proti Itálii, rozsudek ze dne 6. 11. 1980, § 112–14; *Blesa Rodríguez*, cit. výše, § 47–48; *Frumkin* proti Rusku, rozsudek ze dne 5. 1. 2016, č. 74568/12 § 180–82; *Svetlana Vasilyeva* proti Rusku, rozsudek ze dne 5. 4. 2016, č. 10775/09, § 43–45; *Sürer* proti Turecku, rozsudek ze dne 31. 3. 2016, č. 20184/06, § 49–51; srovnej s *Mihu* proti Rumunsku, rozsudek ze dne 1. 3. 2016, č. 36903/13, § 82–84 ...).

73. V této souvislosti Soud zdůraznil, a to zejména s ohledem na spravedlivé zadostiučinění ve vztahu k nemajetkové újmě, že jeho vodící zásadou je princip rovnosti, který zahrnuje flexibilitu a objektivní zvážení toho, co je spravedlivé a přiměřené daným okolnostem případu, včetně nejen postavení stěžovatele, ale celkového kontextu v němž došlo k porušení Úmluvy (srov. *Varnava* a další, cit. výše, odst. 224; a *Al-Jedda* proti Spojenému království, rozsudek velkého senátu ze dne 7. 7. 2011, stížnost č. 27021/08, § 114). Přiznání náhrady Soudem ve vztahu k nemajetkové újmě slouží jako uznání skutečnosti, že újma vznikla v důsledku porušení základního práva, a reflektuje závažnost této újmy (ibid.).

ii) Postup Soudu v případě absence řádného návrhu

74.–75. Článek 41 Úmluvy uděluje Soudu pravomoc přiznat spravedlivé zadostiučinění ([„Soud přizná“ v českém znění], „shall...afford“ v anglickém znění).

ní, „*accorde*“ ve francouzském znění) a povoluje Soudu diskreci v rozhodnutí ([v českém znění „v případě potřeby“], „*if necessary*“ v anlickém znění; „*s'il y a lieu*“ ve francouzském znění, srov. Guzzardi, cit. výše, odst. 114). Výkon této diskrece zahrnuje také rozhodnutí o odmítnutí přiznání majetkového odškodnění, nebo o snížení přiznané částky. Pochopitelně zahrnuje také rozhodnutí o přiznání odškodnění. (...).

76. Jelikož je čl. 41 Úmluvy základním právním ustanovením o spravedlivém zadostiučinění, norma vyšší hierarchické síly (srov. *mutatis murandis*, Czprus proti Turecku, rozhodnutí velkého senátu ze dne 12. 5. 2004, č. 25781/94), a norma, která je aplikovatelná v kontextu systému ochrany lidských práv mezi smluvními stranami, Soud obvykle nepostupuje při posuzování spravedlivého zadostiučinění z vlastního podnětu. Nicméně, Úmluva ani její protokoly mu v takovémto postupu nebrání. Soud proto má pravomoc přiznat, rozumným způsobem a v omezené míře, spravedlivé zadostiučinění za nemajetkovou újmu plynoucí z výjimečných skutečností daného případu, i když nedošlo k řádnému vznesení návrhu v souladu s Jednacím řádem Soudu. (...)

78. S ohledem na výše uvedená konstatování má Soud za vhodné přijmout ve výjimečných situacích následující postup. Nejprve, než dojde k zvážení hájitelných tvrzení ve prospěch udělení náhrady i za absence řádného návrhu, je nezbytné určit, že byla splněna řada prerekvizit.

a) Prerekvizity

79. Soud pokládá za možné, že stěžovatel se může rozhodnout omezit (*ab initio* nebo v pozdější fázi) svou stížnost u Soudu na konstatování, že jeho práva garantovaná Úmluvou a protokoly byla porušena příslušným státem, zatímco nebude požadovat u Soudu žádnou finanční náhradu (...) nebo se rozhodne domáhat náhrady na vnitrostátní úrovni (...). Soud proto přikládá obzvláště vysokou důležitost indikacím nesporně ukazujícím, že stěžovatel projevil přání získat peněžité odškodnění nad rámec pouhého konstatování porušení Úmluvy (...).

b) Hájitelné tvrzení

80. ... Soud pak musí posoudit, zda existují hájitelná tvrzení nebo úvahy ve prospěch přiznání náhrady, a to přes to, že stěžovatel nedodržel podmínky čl. 60 Jednacího řádu Soudu, tedy že nevznesl návrh na nemajetkovou náhradu ve stanovené lhůtě, v průběhu sporného řízení.

– Zvláštní závažnost a dopad porušení a celkový kontext případu

81. Pokud Soud přiznává náhradu nemateriální újmy z vlastního podnětu, je vhodné vzít v potaz zvláštní závažnost a dopad porušení Úmluvy (například jeho povahu, stupeň), které například výrazně poškodilo morální blaho stěžovatele, jinak závažně ovlivnilo jeho nebo její život, nebo způsobilo jiné výrazné znevýhodnění (...), a také celkový kontext případu.

– Neexistence, nebo částečná neexistence, adekvátních prostředků nápravy na vnitrostátní úrovni

82. Soud musí dále jako další prvek určit, zda existovala rozumná vyhlídka na získání přiměřeného odškodnění ve smyslu čl. 41 Úmluvy na vnitrostátní úrovni po vydání jeho rozsudku.

iii) Aplikace na projednávaný případ

a) Prerekvizity

83. Soud má za to, a strany s tímto závěrem souhlasí, že stěžovatel utrpěl nemateriální újmu v důsledku porušení čl. 2 Úmluvy, a že zde existuje kauzální spojení mezi porušením a újmou. Nemajetková újma spočívá v morálním utrpení a stresu stěžovatele v důsledku nezákonného a neoprávněného použití smrtící zbraně vůči jeho synovi, a v důsledku neúplného vyšetřování této události.

84. Soud přikládá důraz skutečnosti, že stěžovatel si přál a nadále přeje získat peněžitou kompenzaci nad rámec konstatování porušení Úmluvy (...).

b) Hájitelné tvrzení

85. Soud však také konstatuje, že právní zástupce stěžovatele nevznesl žádný „návrh“ na spravedlivé zadostiučinění v řízení před prvním senátem Soudu, a to i přes explicitní přání stěžovatele (...). Soud je však názoru, že stěžovatel by neměl *ipso facto* nést negativní důsledky takového nejednání (...).

86. S ohledem na úvahy v odst. 75 a 76 výše, je hlavní otázkou, kterou se Soud v projednávané věci zabývá, zda existují nějaká hájitelná tvrzení, na základě nichž je nevyhnutné přiznat spravedlivé zadostiučinění stěžovateli.

– Zvláštní závažnost a dopad porušení, a celkový kontext případu

87. Vycházejí z posouzení prvního senátu Soudu, velký senát uzavřel, že projednávaný případ se týká jak materiální, tak procesní části čl. 2 Úmluvy. (...) Konstatování porušení Úmluvy podle Soudu nezakládá samo o sobě dostatečné spravedlivé zadostiučinění a obzvláštní závažnost a dopad porušení a celkový kontext případu svědčí ve prospěch přiznání spravedlivého zadostiučinění.

– Neexistence, nebo částečná neexistence, adekvátních prostředků nápravy na vnitrostátní úrovni

88. Soud také poznamenává, že zde není žádná možnost *restitution in integrum*. Bez ohledu na případná individuální nebo obecná opatření, která mohou být přijata na vnitrostátní úrovni ve smyslu čl. 46 Úmluvy, podklady, které má Soud k dispozici, nijak nasvědčují tomu, že byla prokázána existence nějaké přiměřené naděje na odškodnění (...).

89. V kontextu stížnosti podle článků 2 a 3 Úmluvy, odškodnění a náprava, které jsou úměrné porušení, vyžadují za normálních okolností řádné vyšetřování, které může vést k potrestání odpovědných a k majetkové kompenzaci (srov. ... Gäfgen proti Německu, rozsudek velkého senátu ze dne 1. 6. 2010, č. 22978/05,

§ 121–30; Mustafa Tunç a Fecire Tunç proti Turecku, rozsudek velkého senátu ze dne 14. 4. 2015, č. 24014/05; a Jeronovičs, cit. výše. Srov. také Kopylov proti Rusku, rozsudek ze dne 29. 7. 2010, č. 3933/04; a Razzakov proti Rusku, rozsudek ze dne 5. 2. 2015, č. 57519/09, § 50). Je také nutno poukázat, že stěžovatel žádné odškodnění nedostal (...).

90. Vláda nenaznačila, že by měl stěžovatel k dispozici takové domácí prostředky nápravy, které by poskytovaly rozumné očekávání odškodnění porušení Úmluvy (...). Z dostupných informací vyplývá, že trestní vyšetřování bylo zastaveno od roku 2011, a nebylo přijato žádné konečné vnitrostátní rozhodnutí, které by se zabývalo meritem stěžovatelovy trestní stížnosti a zákonnosti použití zbraní. Zatímco se zdá, že po rozsudku Soudu by aplikace trestního řádu mohla vést k možnosti obnovení trestního vyšetřování, Soud poznamenává, že od události uběhlo 9 let, což je doba, která může negativně ovlivnit případné prostředky nápravy.

91. (...) Soud proto nenašel žádnou indikaci, a dotčená vláda to nijak nevyvrátila, že by vnitrostátní právo umožňovalo odpovídající náhradu s ohledem na zjištění Soudu ohledně smrti stěžovatelova syna (srov. *mutatis mutandis*, Tarariyeva proti Rusku, rozsudek ze dne 14. 12. 2006, č. 4353/03; Dedovskiy a další proti Rusku, rozsudek ze dne 9. 3. 2006, č. 59261/00; Denis Vasilyev proti Rusku, rozsudek ze dne 17. 12. 2009, č. 32704/04; a Islaova proti Rusku, rozsudek ze dne 30. 4. 2015, č. 5713/11).

iv) Závěr

92. Po přezkoumání vyjádření stran a s ohledem na celkové úvahy velký senát souhlasí, že projednávaný případ obsahuje zvláštní okolnosti, které volají po přiznání spravedlivého zadostiučnění v kontextu nemajetkové újmy, bez ohledu na to, zda byl řádně předložen návrh (opačně viz Schatschaschwili, cit. výše). Soud svoje posouzení založil na zásadě ekvity a dospěl k závěru o přiznání 50 000 eur stěžovateli coby náhradu nemajetkové újmy (...).

(...)

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD

1. Jednomyslně *prohlašuje*, že došlo k porušení čl. 2 Úmluvy v jeho materiální i procesní části.

2. *Dospěl* poměrem hlasů 14 ke 3, že

(a) vláda musí stěžovateli vyplátit do tří měsíců 50 000 eur, a jakoukoliv související daň za spravedlivé zadostiučnění.

(...).

Oddělená stanoviska

K rozsudku velkého senátu byla připojena dvě souhlasná stanoviska soudkyně Nussberger a soudce Lemmens, a odlišná stanoviska soudců Raimondiho, soud-

kyně O'Leary a soudce Ranzoni. Soudci Nussberger(ová) a Lemmens, byť byli přesvědčeni, že nárok na náhradu nemajetkové újmy byl oprávněný, souhlasili s mnoha výčitkami vůči odůvodnění velkého senátu. Zdůraznili, že Jednací řád je jednoznačný a konstantně již dekady vykládaný tak, že přiznání náhrady nemajetkovou újmy je podmíněno explicitním návrhem. Článek 42 Úmluvy sice Soudu zakládá jistou diskreční pravomoc přiznat nebo nepřiznat náhradu, nicméně nikoliv diskreci, zda dodržet procesní pravidla. V celé řadě případů Soud nepřiznal náhradu a spravedlivé zadostiučinění právě z důvodu absence nezbytného nároku. Podle soudců mohl nicméně velký senát využít své zvláštní pravomoci: stěžovatelovo podání, v němž žádal o potvrzení rozsudku prvního senátu Soudu, tak mohlo být interpretováno jednoduše jako nový nárok na náhradu nemateriální újmy. Soudci rovněž shledali, že pokud by v budoucnu mělo docházet k aplikaci výjimek z *ne ultra petitem* pravidla, bylo by vhodné změnit znění čl. 60 Jednacího řádu.

Disentující soudci Raimondi, O'Leary a Ranzoni v relativně dlouhém odlišném stanovisku nesouhlasili s názorem většiny velkého senátu, podle které Soud může a měl by přiznat materiální a nemateriální náhradu i za nepřítomnosti explicitního nároku na spravedlivé zadostiučinění. Článek 41 Úmluvy podle soudců nepodporuje takovýto postup a zásadním způsobem překopává existující procesní pravidla, navíc na základě velmi vágně definovaných kritérií, v rámci nichž má, překvapivě, existence pouze částečného odškodnění na vnitrostátní úrovni, kritérium jinak zásadní pro určování opatření k výkonu rozsudků, zcela upozaděnou a marginální pozici. Velký senát podle soudců překročil svou pravomoc svěřenou smluvními stranami, a navíc porušil zásadu právní jistoty, jelikož se výrazně odchýlil od své vlastní ustálené praxe a předchozí judikatury.

(Zpracovala Katarína Šipulová, MSt, Ph.D.)

POZNÁMKY

POZNÁMKY

POZNÁMKY

Tisk a distribuci zajišťuje Wolters Kluwer ČR, a.s., U nákladového nádraží 10, 130 00 Praha 3.
Ročně vycházejí 4 čísla.

Cena základního předplatného je 1 190 Kč bez DPH.

Odpovědná redaktorka: PhDr. Mgr. Marie Novotná, tel. 246 040 417, 603 826 881,
e-mail: marie.novotna@wolterskluwer.com

Administrace předplatného: Wolters Kluwer ČR, a.s.,
U nákladového nádraží 10, 130 00 Praha 3
e-mail: zakaznicke@wolterskluwer.com

Tisk:

Distribuce: **SERIFA**[®]
CASUS direct mail, a. s.,
Žilinská 5/2773, 141 00 Praha 4